



ÅRSSKRIFT
for
RINGE-EFTERSKOLE
1935

Udgivet af Elevforeningen.

AARSSKRIFT
FOR RINGE EFTERSKOLE
1935

AARSSKRIFT
FOR
RINGE EFTERSKOLE

1935

UDGIVET AF
ELEVFORENINGEN

RINGE

P. J. HENRIKSENS BOGTRYKKERI

1935

Kan Stenene tale?

Og Stenen, syntes han, fik Liv og Ord.
Det var af Kunstens Liv det første Spor.
Til Trøst i Nøden blev den Jorden givet,
thi Kunsten kom med Døden ind i Livet
(Af Paludan-Müller »Abels Død«).

SIDSTE Sommer stod jeg flere Gange overfor danske Stenmindesmærker, der førte en alvorfuld Tale, som jeg sent vil glemme. Jeg vil derfor straks fastslaa, at Stenene kan tale; men stærkest taler de, naar de af en Kunstner er blevet besjælet. saa deres Form og Bogstav kan gribe Beskuerens Sind.

Jeg saa en mere end tusinde Aar gammel Runesten, der truende fortæller: „Den skal visselig komme til at sone sin Brøde, som øver Vold mod denne Sten eller drager den bort over en anden“. Den fortæller tillige: „Thor vie disse Runer“. Denne Sten fortalte mig i faa Ord en Del om vore Forfædres Tro.

Jeg saa en anden Sten med irske Ornamentter. Den fortalte mig om Kamp og Død, men den fortalte ogsaa noget om, hvor vore Forfædre modtog Kulturpaavirkning fra.

I senere Tider er der ogsaa rejst Mindesmærker, der fortæller os noget.

Men der er vist aldrig rejst saa mange Mindesten i Danmark i Løbet af faa Aar, som kort efter Verdenskrigen, da der rundt i Landets Sogne rejstes langt over 500 Sten, der fortæller om Glæden over, at Sønder-

jylland kom hjem igen. Denne Oplevelse, har vort Folk syntes, skulde mindes af senere Slægter, og derfor blev der indhugget korte, knappe, men indholdsrige Sætninger paa disse Sten, f. Eks.: „Sten skal staa og Slægter melde, Magt ej mer for Ret skal gælde“ eller „Vi valgte af vort Hjertes Trang Danmark!“ eller som der staar paa Ringe-Stenen: „Sønderjylland vundet, Hjerterbaandet bundet, Folkenid forsvundet, der er Danmarks Maal.“

Men det betydeligste, det stærkest talende, det mest gribende af nyere Stenmindesmærker er vel nok Marselisborgmonumentet for de i Verdenskrigen faldne Danske.

Naar I kommer til Aarhus, maa I ikke glemme at gaa ud at se det. Giv jer god Tid derude. Læg Mærke til de Besøgende. Læs det indhuggede Digt samt nogle af de 4140 Navne paa faldne Danske, hvoraf det store Flertal er Sønderjyder. Lyt til Axel Poulsens Tale gennem de fire store Relieffer — og I vil aldrig glemme dette Besøg.

I 1924 blev det vedtaget at anlægge en Mindepark ved Aarhus med et Mindesmærke over alle de i Verdenskrigen faldne Danske. Parken blev paa 20 ha. Og den 1. Juli 1934 blev selve Monumentet indviet. Det har Form af en cirkelrund Gaard, der er bygget af Kvadersten, hver med 8 Navne indridsede. Muren er desuden prydet med fire store Relieffer, der viser Udmarchen, Krigen, Vaabenstilstanden og Hjemkomsten.

Lad os staa stille herinde et Øjeblik for at høre Stenene tale.

Det er blikstille. Solen skinner. Det stærke Lys paa den hvide Kalksten skærer i Øjnene, vi kniber dem uvilkaarligt til og synes, at Reliefferne kommer i Bevægelse. Vi ser Soldaterne tager Afsked med Moder

Danmark for at marchere ud til de forskellige Fronter, vi hører deres Fodslag og ser dem senere kæmpe, Landsmænd mod Landsmænd. Vi føler, at det maa være frygteligt at kæmpe for en Sag, der ikke er ens egen.

Der faldt en, dræbt af en Landsmand, en anden springer til og trøster den døende — mere Lidelse —



Mindeparken i Aarhus: »Hjemkomsten«.

mere Nød. Endelig sluttet Vaabenstilstanden. Brødre rækker hinanden Haanden, de vil ikke mere slaas.

De efterlevende drager hjem. Da møder de den sørgende, grædende Moder, der lider over de store Tab. Mere end 4000 Mand i deres bedste Alder blev derude. Sorgen er stor, vi synes at høre Sukket fra Tusinder af Hjem, Hulken over Tab, som aldrig kan erstattes.

Ind kommer sørgeklædte Besøgende. Alle gaar stiltødt omkring. Mændene blotter i Ærbødighed Hovedet, og Kvinderne, der har Blomster med, lægger dem tæt ind til Muren under Navnene paa dem, de har mistet.

Det er, som om Rummet er fyldt af Lidelse og Nød. Sorgen, som Krigen bragte, vil sent glemmes. Stenene har holdt en Tale, vi aldrig kan glemme. Og I. C. Christensens Vers, der er indhugget paa Muren, vil derfor tale længe og blive forstaaet.

Danmark, vor Moder, løfter sit Øje,
ser over Lande Sønnernes Færd.
Krigstid og Voldstid. Hjerterne grue,
Broder mod Broder drager sit Sværd.

Danmark, vor Moder, Tiderne skilte.
Freden vil læge Sorger og Saar.
Savnede Sønners Navne vi tegne.
Mindet vil leve tusinde Aar.

P. Birkelund.

Slægters tale!

»Unge danske, træd ærbødigt ind
mellem dine gæve fædres grønne høje.«
(St St. Blicher).

VOR tids ungdom har, i en ganske anderledes grad end tidligere, lejlighed til udfærd indenfor landets grænser: de gode veje, cyklen, sommerferien, har muliggjort det. Færdes ungdommen med åbne øjne, byder naturens skønhed sig til af sig selv, og alene det kan være turen værd, men de døde tings tale er også værd at tage med, og derfor vil jeg her prøve at sige lidt om, hvad de kan fortælle.

Vi har i vort land fire ejendommelige bygningsformer, der hver især fortæller noget om, hvad vort folk til

forskellige tider har været grebet af og villet gøre noget for. De fortæller om fire tidsrum, i tid vidt adskilte.

Det ældste er vore stenaldergrave (kæmpehøjen, dysen, jættestuen), som de er kaldt, det eneste overlevende af hin tids bygningskunst. Folkets boliger fra den tid er sporløst forsvundet, bygget af forgængeligt materiale, som de har været. Mens vi knap nok kan se, hvor de har stået, langt mindre, hvordan de har været indrettet, byggede de deres døde et hvilested af uforgængeligt materiale. Med en kunst, som den dag i dag må af tvinge os beundring, anbragte de de mægtige overliggere over de kantsatte sidesten. Hvor mennesker ikke voldelig har forstyrret bygningsværket, står de endnu og kan efter kyndiges udsagn stå i tusinder af år, som de allerede har stået i årtusinder. De findes over det ganske land, ingen dansk kan undgå at få dem at se. De præger det danske landskab, som intet andet. Det er en fællesfølelse hos det danske folk på den tid, som de bærer vidne om: dette ene, at bygge hjem for den døde, skabe hans legeme et sikkert hvilested, at ikke hans sjæl skulde blive hjemløs, fordi legemet ødtes.

Den anden bygning, der præger det danske land, er kirken. De første kirker, der byggedes i vort land er helt forsvundne, men alligevel er de fleste af vore kirker meget gamle. De allerfleste af vore landsbykirker er bygget i det tolvte og begyndelsen af det trettende århundrede, og de står som et vidnesbyrd om et mægtigt åndeligt opsving i vort folk. Det er valdemarstidens indsats, de fortæller om. En åndelig rejsningstid i Danmarks historie. Forud splittelse, borgerkrig, enhver sig selv nærmest. Ud af dette Ragnarok stiger så Knud Lavards søn, Valdemar og hans legeskammerater, Skjalm Hvidesønnerne med slægten ypperste, Absalon, i spidsen, og om dem samles de opbyggende kræfter i folket.

»Stig op af graven, du slægt, som døde,
forkynd dit fald og opmål din brøde,
advar os for udslættelsens dom
og vis os, hvorfra din frelse kom —.«

siger Ingemann i fortalen til sin bog om „Valdemar den Store og hans mænd“. Han siger det med rette. Det var ikke alene venderne, der blev trængt tilbage og ikke alene indledningen til en erobringspolitik, som førte til det dybe fald under Valdemar Sejr, men det var en samlingens og en opbyggelsens tid, der indlededes. Vore kirker staar som det skønneste vidnesbyrd herom. Stormændene førte an, men folket fulgte. Trofast, opofrende, byggede man Gudshuse rundt omkring i vore landsbyer, hver efter sin evne og smag, men solidt, og stadig sammenlignet med menneskenes egne boliger, vældigt og prægtigt blev der bygget til Guds ære. Den dag i Dag kan vore kirker minde os om vore fædres tro og hjertelag: Gud alene æren!

Gravhøjen — Kirken, springet er ikke saa langt som til den tredje bygningsgruppe: herregårdene. De kan, som kirkerne, bære vidne om skønhedssans — tænk paa „Egeskov“, hvis røde mure ligesom gror op af Sumpen — men det er dog trods alt vidnesbyrd om en ringere tid, en ufredstid og voldstid, en egoismens tid og en nedværdigelsens tid for det danske menige folk. Man bygger ikke længere huse til Guds ære, men man bygger til egen selvforherligelse, til værn for sig selv. Som enere trækker man sig tilbage til sin egen afspærrede gård, fællesfølelsen brister, det er nedgangens og splittelsens Tegn.

Men så kommer den fjerde, der på mange måder slet ikke kan sammenlignes med de nævnte tre: forsamlingshusene. I det ydre ligner de slet ikke; gravhøjen, kirken, herregaarden ejer hver for sig en monu-

mental skønhed, som forsamlingshusene slet ikke ejer. Naar man undtager, hvad der er bygget i den allernyeste tid, må man vel sige med et mildt udtryk, at forsamlingshusene ikke pynter i landskabet. I mange byer er der to grimme bygninger: forsamlingshuset og fattiggården. Når jeg tager dem med i denne forbindelse, er det da heller ikke af skønhedshensyn, men fordi mange af disse grimme bygninger står som et vidnesbyrd om en åndelig bevægelse i slægt med valdemartidens. Forsamlingshusene er nemlig blevet til ud fra forskellige forudsætninger. Den ene bevægelse har sin rod i ophævelsen af det gamle landsbyfællesskab ved bondefrigørelsen. Fra at være et led i et fællesskab blev man enere. Det mærkedes ikke alene i det praktiske, men også ved at gamle former for samkvem ændredes. Bondens storstue blev for lille til sammenkomsterne og fra trangen til et samlingssted byggedes en del forsamlingshuse. Men samtidig kom med Grundtvig en bevægelse, der greb dybt ind i det danske folk. Den førte til højskolen, friskolen og øvelseshuset for den begyndende gymnastikbevægelse. Det er denne art af forsamlingshuse, der kan samstilles med de nævnte bevægelser. De blev bygget og rejst i det håb, at når ældre og unge samledes her, at det saa måtte blive til folkegavn. De blev ikke rejst til et samlingssted for hvad som helst, men for alt, hvad der kunde tjene til at styrke og nære det danske folkeliv.

— — —
Så staar de da på vor vej, disse skønne og uskønne bygninger mellem hverandre, men vi ser ind bag det ydre, ind til det vidnesbyrd, de bærer om slægtens higen og tragten, dens oprejsning og nederlag. — Hver fører sin tale. Gravhøjen om slægten, der byggede tryggere tilflugtssted for de døde end for de levende;

kirkerne om slægten, der byggede til Guds ære, herregårdene, der byggedes til værn for enkeltmand, og forsamlingshusene, der byggedes for at fremme et folkeligt fællesskab ud fra en forunderlig tro paa et sundt og rigt folkeliv af Guds nåde.

Og vi standser paa vor vandring, lytter til de døde tings tale og så — ja, så møder vi en dag et spørgsmål inde fra os selv: hvad bygger saa du og din Slægt! og et par linier fra hin gamle sang af Blicher melder sig:

Danske dreng! se dine fædres dåd!
Lad dit hjerte svulmende sig hæve!
Lær af dem at trodse dødens bråd!
Lær af dem for fødeland at leve!

Johs. Jensen.

Aaret, der svandt.

AARET er for os ikke Kalenderaaret, Nytaar til Nytaar, heller ikke Statens Regnskabsaar, April til April, men derimod Eiterskolernes Regnskabsaar, November til November.

Derfor begynder vi med Aarets Begyndelse, da vi modtog Elever, og det er i Almindelighed den 3. Nov. Men da den 3. Nov. i Aar var en Lørdag — og da det vilde være meget uheldigt at begynde paa en Lørdag og saa have de boende Elever gaaende ganske uvirksomme hele Søndagen — modtog vi først Eleverne om Søndagen, altsaa den 4. Nov.

Det har vi vist ikke prøvet før. Men det gik udmærket. Der var saa god Tilslutning, at Eleverne og

deres Forældre knap kunde faa Plads ved Kaffebordene i Gymnastiksalen. Derfor gentager vi det ogsaa. Efter at Kaffen var gledet ned, bød Lærer Jensen, Sødinge, og jeg i et Par korte Taler de ny Elever velkommen. Og om Mandagen tog vi saa fat paa Vinterens Arbejde i Skolestuerne.

De, der har læst Elevskriftet fra i Fjor, husker maaske, at Redaktøren paa Bestyrelsens Vegne var ængstelig for, hvorledes Juletræsfesten skulde spænde af. Det var jo første Gang, Elevforeningen vilde prøve at holde Julesammenkomst alene. Han sluttede sit Hjertesuk paa følgende Maade: „Vi haaber, at I ikke lader os i Stikken, men paa den fastsatte Dag strømmer til, saa der bliver Run paa Skolen!“

Søndag den 30. December oprandt, Bestyrelsen samledes om Formiddagen til de forberedende Øvelser og Dækning af Kaffebordene. Det var let at mærke, at Bestyrelsen var nervøs. „Hvor mange skal vi dække til,“ spurgte Formanden, „50 eller 100?“ Jeg mente, at der nok kunde regnes med 125.

Det blev Aften, Eleverne strømmede ind og tog Kaffebordene i Besiddelse. Flere Borde maatte opstilles og dækkes, flere Elever kom, atter flere Borde. Hver Plads i Gymnastiksalen blev optaget. Nogle maatte nøjes med at sidde paa Balkonen og se til, men der var ogsaa mødt over 200. Bestyrelsens Ængstelse forsvandt som Dug for Solen. Alle Bestyrelsesmedlemmerne straaledede som smaa Sole, og Redaktørens Ønske gik i Opfyldelse.

Da Lysene var tændt paa det store Juletræ, holdt Formanden og jeg et Par korte Taler, og min Hustru læste en Julehistorie af Selma Lagerlöf. Derpaa serveredes Kaffen, og da denne var drukket og der var sunget nogle Julesalmer, opførte nogle af de nærmest

boende forhenværende Elever nogle kvikke Smaaniumre, som vakte vældigt Bifald. Derefter blev der danset til Midnat. Julefesten vil blive gentaget paa lignende Maade og for Efterskolen alene.

Tirsdag d. 29. Januar talte Lærerinde Frk. Inger Enemark fra Tønder om „Det unge Grænseværn“ og om, hvorledes Tyskerne var ret paagaende i deres Agitation. At hun havde Ret i sine Betragtninger, viste Folketingsvalget i forrige Uge: thi da gik Tyskerne frem i Stemmetal med over 25 pCt.

Vore unge Landsmænd ved Grænsen trænger til Støtte fra det gamle Land, hvis de skal holde ud i Kampen for at bevare vort Sprog og vor Kultur. Her er en Opgave for vaagen, dansk Ungdom. Hvert ungt Menneske i Danmark kan let undvære 2 Kr. om Aaret til „Det unge Grænseværn“. En stærk Sammenslutning om denne Sag vil give Lederne et Millionbeløb at arbejde med i Stedet for de faa Tusinde Kroner, der nu staar til deres Raadighed.

Tænk alvorligt over det. Der er Repræsentanter for D. u. G. rundt i vort Land. Find dem. Støt dem. Bliv Medlem. Det er sund, frivillig og ublodig Værnepligt.

Lørdag den 16. Februar havde vi Besøg af Statens Tilsynsførende med Efterskoler, Hr. Førstelærer H. Hansen. Før hans Ankomst sporedes nogen Nervøsitet baade blandt Lærere og Elever. Men inden Dagen var gaaet, var al Nervøsitet borte, for han var hensynsfuld, og hans elskværdige Smil overbeviste os om, at han ikke bare vilde være kritisk, men at han ogsaa vilde forstaa og opmuntre.

Onsdag den 20. Februar hørte Eleverne i Fredsligaen et Foredrag af Fru Thora Daugaard, hvori hun udførligt oplyste om Ruslands Optagelse i Folkeforbundet den 18. September 1934.

Tirsdag den 28. Februar havde vi den traditionelle Teatertur til Odense med Besøg i Stiftsmuseet, H. C. Andersens Museum, Domkirkens Krypt og Odense Teater, hvor vi saa „Nitouche“, der naturligvis tog de unge med Storm.

Fredag den 1. Marts var vi atter til Komædie for en 25 Øre. Det var i Ringe Gymnastikforening, hvor der spillede „Brødrene Østermanns Huskors“. Det blev glimrende udført, og Dilettanterne høstede stort Bifald.

Mandag den 11. Marts. F-F-F = Fest for Fatter. Foræring: Fint Flag, Fotografiapparat. Fin Fest.

Sidst i Marts gik det som sædvanligt Slag i Slag med afvekslende Dage. Den 28. Gymnastikforevisning med paafølgende Bal, den 29. Eksamen og den 30. Afslutning paa sædvanlig Maade i Gymnastiksalen med Kaffe, Tale og Sang samt hos adskillige et Par varmt rislende Draaber ned ad Kinderne. Men det skal de nu ikke høre ilde for, thi det er saa naturligt, at Afskeden kan fremkalde Følelser, man ikke behersker. vi ved jo alle, at en Vinters Samvær med unge, glade Kammerater er forbi — og den kommer ikke igen.

Sidst i April levede jeg 3 Dage sammen med Efterskolelærere fra hele Landet paa Nordborg Efterskole. Det blev uforglemmelige Dage, fordi Grænselandets Tone klang saa stærkt gennem alt, hvad vi saa og hørte. Jeg var Elev i 3 Dage og hentede maaske noget, der kan gavne vore Elever i de kommende Tider, derfor tager jeg det med.

Søndag den 16. Juni var der Elevmøde. Vejret var ikke godt og Tilslutningen derfor lidt mindre, end den plejer at være. Der var desuden Træning samme Dag for de unge fra Svendborg Amt, der skulde deltage i Landsstævnet i Ollerup. Efter Kaffen talte jeg om Ungdomsidealer, derefter var der Generalforsamling,

og der planlagdes en Cykletur Sønderjylland rundt. Efter Aftensmaden spillede en Del gamle Elever et Friluftsstykke, der skulde have været spillet i Præsteskoven, men paa Grund af Vejret blev det i Gymnastiksalen. Det hed „Indkvartering“ og tog naturligvis Publikum med Storm.

Fredag den 12. til og med den 16. Juli foretog vi Cykleturen Sønderjylland rundt. Vi saa og oplevede meget og havde et henrivende Vejr. Turen beskrives af en Deltager.

Saa er Aaret omme, vi gaar ind i et nyt Aar. Søndag den 3. November modtager vi nye Elever. Vi har atter i Aar fuldt Hus, hvilket naturligvis glæder os.

Ringe, den 31. Oktober 1935.

P. Birkelund.

Glimt fra en Biltur gennem Jylland.

LIDDEN HØJLUND og Poul Fischer rykker mig i hver et Ærme, for at jeg skal skrive en lille Hilsen til jer i Aarsskriftet, og saa er der jo ingen Vej udenom.

Da det engang i Sommer blev bestemt, at vi, min Mand og jeg, skulde med Hansens paa Værket paa en lang Biltur helt op i Vendsyssel, syntes vi jo, at det var en glimrende Idé, men jeg nægter ikke, at eftersom Tiden nærmede sig, blev jeg mere og mere betænkelig. Man hørte og læste hver Dag om Bilykker af forskellig Art, der kunde let ske noget, og naar vi begge var med, var vor store Børneflokk jo dobbelt ulykkelig stillet i Fald — o. s. v., o. s. v. Ja,

nu smiler I, det kan I jo naturligvis ikke forstaa, de fleste af jer har jo været „Dus“ med en Bil fra Barndommen af. Naa, da vi endelig var blevet taklet til og Hansen sad ved Rattet, rolig og behersket, gav jeg alle Betæneligheder en god Dag og hengav mig til Turens Glæder og Forventninger.

Jeg vil ikke her give en fuldstændig Skildring af Turen, men kun drage nogle enkelte Billeder frem.

Det første Billede, jeg vil drage frem, er Lillebæltsbroen. Der har i denne Sommer været talt og skrevet saa meget om Lillebæltsbroen, at det er lige ved at være trivielt, men alligevel, man bliver grebet af Beundring, naar man staar overfor dette skønne Kunstværk. Hvor er den smuk med sine rene Linjer og pragtfulde Buer, og man bøjer sig i Beundring for den Intelligens og de skarpe Hjørner, der har skabt dette Pragtværk. Godt var det, at vor nationale Uvane, hensynsløst at male Navn og Adresse overalt, hurtigt blev bremset i Form af store Bøder, inden Lillebæltsbroen blev helt ødelagt deraf.

Det næste Billede, jeg bare lige vil lade rulle forbi, er Marselisborgmindesmærket. Jeg skal ikke fordybe mig i det, da det bliver omtalt andetsteds, men jeg skammer mig ikke ved at tilstaa, at jeg gik derinde med en „Klump i Halsen“ og Taarer i Øjnene, og da jeg saa mig om, kunde jeg se, at andre havde det ligesom jeg. Man gaar „stille med Dørene“, man taler ikke, og Mændene blotter Hovederne. Stedets Alvor griber en og stemmer Sindet til Stilhed. Da vi kom ud og skulde fortsætte Rejsen, varede det lidt, inden vi igen kunde finde den gamle, fornøjelige og muntre Rejsetone.

Jeg kunde fortælle meget om Mols herlige, eventyrlige Natur med de violette Lyngbakker og Ebeltofts

gammeldags Romantik, men det skal man næsten selv opleve.

Det tredje Billede er Spentrup, hvor Blicher, Hedens tungsindige Digter, levede sine sidste Aar, og hvor han døde 1848.

Vi var nede at se hans Præstegaard, de gamle Bygninger staar endnu, hvor Blicher færdedes ud og ind. Maaske har han mange Gange staet under det samme Træ, hvor vi stod, naar han sent er kommet hjem fra sine Ture ind over Mark og Hede og stirret ind mod de Vinduer, bag hvilke hans Hjem var, der dog ikke var hans Hjem, idet han ikke der hos sine nærmeste fandt den Fred og Forstaaelse og Kærlighed, som han længtes saa meget efter.

Der gik en lille Dreng og legede i Haven, naturligvis ganske uberørt af det historiske Sted, engang vil han nok kunne forstaa det, og saa kan det maaske faa Betydning for ham, at han har levet sin Barndom i den Luft. Vi følte, som det var hellig Jord, vi stod paa.

Vi fandt hurtigt Blichers Grav paa Kirkegaarden, der laa lige ved Siden af Præstegaarden.

For nogle Aar siden skrev en Turist i et Blad, at det var en Skam for Danmark, at Blichers Grav laa saa oplejet hen. Egentlig kan jeg ikke give ham Ret. Graven var overbevokset af den mørke, dystre Ved-bend, der, syntes jeg, stemte saa godt med Blichers hele Sindsstemning. Festlige, pragtfulde Blomster vilde ikke passe til denne ulykkelige Digter, der kaldte Sorgen sin „Sjæls tungsindige Veninde“. Der laa en Buket halvvisne Blomster paa Graven, rimeligvis en Tak fra en, der ogsaa havde besøgt Graven og følte sig i Gæld til Blicher. Længe dvælede vi paa dette Sted, men omsider maatte vi rive os løs. Vi skulde videre, men vi følte det, som havde vi været Blicher nærmere end nogensinde før

Det næste Billede er af en noget anden Aart, men ogsaa det er et Stykke Fortid.

Det var et Hus, vi saa i Aalborg. Midt iblandt Funkishuse og Lagagehuse laa det der saa stilfuldt og fornemt med sine Bindingsværk og udskaarne Bjælkehoveder. Det ene Stokværk ragede længere ud end det andet, det øverste længst, saa Værelserne paa første Sal var større end dem i Stuen. Det var et dejligt Hus og fortalte sin Historie om, at Arkitekterne i gamle Dage ogsaa forstod deres Arbejde.

Jeg kunde blive ved at rulle det ene Billede frem efter det andet, men alt skal have en Ende, og derfor vil jeg kun nævne et til.

Det var, da vi var paa Hjemturen, at vi saa „Lyntoget“. Det lignede en kæmpemæssig rød fynsk Ko, som det mavede sig frem gennem Landskabet, rigtig nok med betydelig større Hastighed end fynske Køer i Almindelighed. Jeg kan ikke paastaa, at jeg henfaldt i Begejstring over Lyntoget, tværtimod, men det er et Tidens Tegn. Man kunde fristes til at filosofere over Tidens forrygende Tempo og alt det Rekordjageri, man er saa optaget af. Lyntoget er den sidste Hastighedsrekord.

Det er, som Menneskene ikke hurtigt nok kan naa Slutningen paa det hele, og intet er dog saa sikkert i Verden, som at den venter os et eller andet Sted i Verden før eller senere.

Enten man vil eller ej, maa man med ud i Tidens Tempo, men jeg forstaar godt den ældre Togmand, der havde kørt gennem Landet med Lyntog, men vilde køre med et andet Tog hjem, „for,“ sagde han, „jeg haaber aldrig, jeg faar mere travlt, end at jeg kan faa Tid til at køre med et ordentligt Tog.“

Og saa naaede vi hjem igen uden mindste Uheld.

En dejlig Tur var endt, en Tur, hvor vi havde set meget, oplevet meget og glædet os over meget.

Dorothea Birkelund.

Eventyret om Spillemanden.

SOM ganske ung hørte jeg Pastor Carl Koch fortælle nedenstaaende Eventyr, og jeg blev saa grebet af det, at jeg vover at fortælle det saa godt, som jeg husker det, idet jeg haaber, at det ogsaa maa kunne kalde gode Tanker frem i unge Sind i Aar 1935.

Der var engang en Ungersvend, der holdt saa meget af Musik og kunde spille saa kønt paa Violin. Han lærte, hvad der var at lære derhjemme i Landsbyen, men det var ham ikke nok. Han vilde lære hos de store Mestre og blive dygtig som de. Men de var ude i den vide Verden, der maatte han ogsaa ud, og fra nu af længtes han ud. Tilsidst fik han da ogsaa Lov af sine Forældre. De var fattige Folk, men ved Afskeden tog Faderen en gammel Sølvmønt frem og gav ham den idet han sagde: „Denne Mønt har jeg arvet efter mine Forældre, nu skal du have den, og kommer du i Nød, saa brug den, den har stor Værdi.“ Moderen gav ham en Guldmønt og sagde: „Den er det kostbareste, jeg ejer, du skal have den, maaske kan den hjælpe dig.“ Saa sagde Ungersvenden Farvel og drog ud i den vide Verden. Derude gik det ham godt. Han traf de store Mestre og kom i Lære hos dem, han blev dygtig, ja, snart var han den dygtigste. Han blev berømt, spillede ved de store Koncerter og

tiljubledes af Folk. Men det var ham ikke nok, der var kommen en underlig Uro over ham. Længe vidste han ikke hvorfor, men saa en Dag stod Ønsket for ham. „Gid jeg maatte kunne spille saaledes, at Mennesker over min Musik glemmer deres Sorger,“ lød det i hans Sind. Og fra nu af havde han kun det Ønske. Han brød sig ikke mere om Mængdens Bifald, han blev tavs og sorgfuld og tænkte kun paa, hvordan han skulde faa Ønsket opfyldt. Han gik til de store Mestre, og bad dem lære ham den Kunst, men de rystede paa Hovederne og sagde, at den Kunst kendte de ikke.

En Aften, da han mismodig gik paa Landevejen udenfor den store By, stod der paa en Gang en lille graaklædt Mand foran ham. Han havde en Violinkasse i Haanden og han spurgte Ungersvenden, hvorfor han saa saa sørgmodig ud. Denne tog Mod til sig og fortalte om sit Ønske, og den lille graa Mand sagde: „Jeg tror, jeg kan hjælpe dig, men det koster, kan du betale?“ Og Ungersvenden bød ham Penge, mange Penge og flere endnu, men den lille graaklædte rystede stadig paa Hovedet og sagde: „Der maa mere til, der maa andet til“. Da kom Ungersvenden til at tænke paa Faderens Sølvmønt, og han tog den frem og gav den til den graaklædte, og nu var han tilfreds. Han lærte saa Ungersvenden et rask lille Greb om Violinbuen, og nu kunde han spille, saa Mennesker glemte deres Sorger.

Da Ungersvenden var kommet ind mod Byen, mødte han en ung, rejseklædt Mand, der saa ud, som ventede han paa nogen. Han spurgte Spillemanden, om han ikke havde set to unge Mænd, der var paa Vej mod Byen. Det havde Spillemanden ikke, men da den fremmede havde hørt ham tale, sagde han: „Du

er fremmed her som jeg, derfor vil jeg fortælle dig om min Sorg. Mit Hjem og mit Land er i Fare, jeg og mine to Venner skulde mødes her for sammen at rejse hjem. Maaske vi ikke kan hjælpe derhjemme, men blive her kan vi heller ikke, Hjemmet kalder.“

„Vent lidt,“ sagde Ungersvenden, „saa skal jeg spille for dig, til dine Venner kommer.“ Og saa begyndte Spillemanden. Den fremmede satte sig paa Grøftekanten, gemte Ansigtet i sine Hænder og lyttede.

Vennerne kom, kaldte, og gik videre, men han hørte og saa kun Violinen. Tilsidst holdt Ungersvenden op, idet han sagde: „Dine Venner er gaaet, du maa skynde dig, ellers naar du ikke Skibet.“

Da rejste Manden sig op og løb, men da han naaede Havnen, var Skibet borte.

Nu vidste Ungersvenden, at han kunde spille, saa Menneskene over hans Spil glemte deres Sorger. Han blev endnu mere berømt; men da der var gaaet en Tid, var dette ham heller ikke nok, han vilde kunne spille saadan, at Mennesker kunde glemme deres Angst. Og nu vidste han, hvor han skulde faa sit Ønske opfyldt. Han tog Violinkassen under Armen og gik ud for at møde den lille graa Mand. Til ham klagede han sin Nød og fik ogsaa denne Gang sit Ønske opfyldt. Men idet han gav den lille Moderens Guldmønt, var det, som alle Hjemmets Minder svandt i fine Toner, der hurtigt drog gennem Luften. Ungersvenden gik nu til Byen, og paa Vejen kom han forbi et Hus, Vinduet stod aabent, og han saa en Mor, der sad bøjet over sit lille Barn. Hun saa angst og forpint ud, og hendes Blik var uafbrudt rettet mod det lille Barn. Barnet var sygt, det havde Krampe, og Moderen maatte nøje passe paa, naar Anfaldene kom.

Ungersvenden stillede sig op uden for Vinduet, tog Violinen frem og begyndte at spille.

Moderen vendte Blikket mod Vinduet og lyttede, og snart efter rejste hun sig og gik hen og lænede sig ud for bedre at kunne høre. Ungersvenden spillede længe for den bange Moder, og hun glemte sin Angst og sit syge Barn. Endelig tav Musikken og i samme Nu vendte Moderen sig om og styrtede hen til Barnet, men det var for sent, det var dødt, Krampen havde taget det.

Nu kendte Ungersvenden sine Toners Magt, og han drog glad videre. Snart var han den berømteste Spillemand, og Guldet stømmede ind. Længe syntes han, at nu var han lykkelig, men en Dag var Længselen der igen. Der var endnu et Ønske, han maatte have opfyldt. Han skyndte sig ud til den lille graa Mand og raabte: „Jeg vil kunne spille saadan, at Mennesker glemmer sig selv — du maa lære mig det; jeg vil give dig alt, hvad jeg ejer.“

Den graaklædte sagde: „Du har en lille Bog inde paa Brystet, i den er der et lille vissent Blad, giv mig det, og du skal faa Kunsten lært.“

Og Ungersvenden tog Bogen frem og fandt Bladet. Hvor havde han faaet det fra? Han huskede intet. Længe stod han med det lille Blad i Haanden — saa paa en Gang huskede han. Det var Aftenen før han skulde rejse, han og Landsbyens unge havde været sammen ude i Skoven. Han havde spillet for dem, og tilsidst var de kommet hen til ham og havde sagt, at de aldrig vilde glemme hans Spil.

Den sidste, der kom, var en ung Pige, og han havde tænkt, at hun ogsaa vilde sige, at hun aldrig vilde glemme hans Spil, men i Stedet for havde hun sagt: „Jeg vil aldrig glemme dig!“ og i det samme havde hun taget Blomsterkransen af sit Hoved og sat den paa hans. Nu stod han med et lille Blad i Haanden, det var det sidste derhjemme fra, gav han det fra

sig, var alt borte. Nej, det kunde han ikke, og han skreg højt: „Gaa, du grimme Aand!“

Da forsvandt den lille, graa Mand, og hvor han havde staaet, laa Sølv- og Guldmønten. Ungersvenden fik aldrig lært at spille saadan, at Mennesker glemte sig selv. Og de to andre Kunster glemte han ogsaa, men det Tab var han ikke saa ked af, for dér var noget, han aldrig maatte glemme, selv om Alverdens Musik lød for hans Ører.

Glædelig Jul! eders

Johanne Jensen.

Fra Vinteren, der svandt.

I der faar Elevskriftet tilsendt har jo alle været Elever paa Ringe Efterskole, og har følgelig en Mængde gode Minder derfra, som I gerne vil bevare og hygge lidt om. Ogsaa jeg har mange Minder fra min „Efterskoletid“ som jeg med Glæde ser tilbage paa. Selv om der er en slem Forskel paa at være Lærer og Elev paa en Efterskole, det sidste er naturligvis det bedste, saa blev „Vinteren, der svandt, alt for hurtigt, ikke sandt?“ dog en Oplevelse for mig. Naar jeg „kom paa Efterskole“, skyldtes det nærmest en Tilfældighed. Jeg var i Forvejen Vikar ved Rynkeby Skole, og da jeg havde lovet Børnene en Filmsforestilling inden jeg rejste, og imidlertid ikke kunde faa Apparatet til at virke, tyede jeg til Birkelund. Apparatet fik jeg nu ikke lavet, men jeg kom for første Gang til at tale med Birkelund og det resulterede i, at han tilbød mig Pladsen for Vinterhalvaaret. Allerede da jeg et Par

Dage senere var inde og tale lidt nærmere med ham desangaaende, mærkede jeg, at her stødte jeg paa noget, som jeg ikke havde mødt i min „Praksis“ før. Her kunde der forhandles om en Ting. Var der et Fag, jeg havde særlig Forkærlighed for, kunde jeg faa Lov at undervise i det. Var der derimod et, jeg grumme nødig vilde have med at gøre, kunde der ogsaa tages Hensyn hertil.

Jeg kunde egentlig godt lide at vide, hvilket Indtryk Birkelund fik af mig den første Dag, jeg var paa Skolen. Jeg stod jo helt fremmed overfor Forholdene, og da Pigen ved Frokosttid satte en Bakke for mig med Smørrebrød, Kaffe og et Glas Fløde, syntes jeg jo nok, det var lidt meget at sætte til Livs paa een Gang, men jeg tænkte, ligesom Drengen ved Grødfadet, at naar der er sat en Ting frem, maa det vel være Mening, at den skal fortæres, og jeg drak Fløden med Velbehag, medens Birkelund den Dag maatte nøjes med at slikke sig om Munden.

Jeg kan jo ikke nægte, at da jeg første Gang traadte ind i Efterskolen og saa, hvor „godt belagt“ her var, at da surrede adskillige triste Tanker rundt i Hovedet paa mig. Een Ting stod mig nemlig klart, at var Eleverne ikke bedre, end jeg havde været i min Skoletid, da kunde det blive broget nok for mig, der jo ikke med Hensyn til Alder og korporlige Egenskaber kunde virke særlig respektindgydende, hvilket jeg allerede den første Dag fik bekræftet, da flere af Forældrene spurgte mig, om jeg ogsaa skulde paa Efterskole, og hvem jeg skulde bo sammen med. En af Eleverne mødte mig paa Gangen, og da han gik forbi mig, slog han mig venskabeligt paa Skulderen og sagde: „Godaw, Kammerat“. Naa, Eleverne var jo meget mere skikkelige, end jeg havde turdet haabe. Der

var tilpas med Gaapaamod og Humør over hele Linjen, ikke mindst paa højre Fløj, hvor to tilsyneladende diamentrale Modsætninger havde „taget Opstilling“.



»Frikvarter«.

Den ene stille og rolig, kun lidende nu og da af Latteranfald, vistnok fremkaldt af Naboen, der var i stadig Bevægelse, som om han bestandig havde sin Krop overstrøet med Kløpulver og med et Ansigt, der i det Øjeblik man kiggede paa det, kunde udtrykke den mest enfoldige Uskyldighed, man kunde tænke sig. Højrefløjens Yndlingsmelodi var efterhaanden blevet: „Se det summer af Sol“. Den kunde

paa en udmærket Maade illustrere „disse Bølger, o, de stige“. — Engelsktimerne var vist nok de livligste. Jeg tror en Del havde den Opfattelse, at i disse Timer var man lidt friere stillet end i de øvrige Timer. Hejren paa Skabet mente aabenbart det samme. Den nikkede anerkendende ned til os, indtil den pludselig tabte Traaden og dermed afbrød Forbindelsen med Omverdenen.

Enkelte Elever aabenbarede i Vinterens Løb Evner, man fra den første Færd ikke kunde have tiltænkt

dem. En var i Besiddelse af en udpræget mimisk Evne, der daglig kom hans Kammerater til Gode. 3-4 af Pigerne havde aabenbart Artistblod flydende i deres Aarer. Herpaa tyder i al Fald en Cirkusforestilling, de en Aften gav under Overværelse af samtlige paa Skolen boende Elever, der af en eller anden mærkelig Grund ikke var kommet rettidigt i Seng, enten det nu skyldtes den Omstændighed, at deres Dynner havde været paa

Besøg hos Venner og Bekendte, eller de var blevet forsinket ved en lille Maaneskinstur med Vandkanden paa Taget. Nok er det, de gav deres Beundring saa tydeligt til Kende, at Forestillingen maatte afbrydes paa en lidt brat Maade. Og som bemeldte Forestilling endte brat vil jeg ogsaa gøre det. Skulde jeg fortsætte Oprulningen af de mange skiftende Billeder fra Vinteren 1934, vilde det langt overskride den Plads, som Redaktøren har stillet til min Raadighed — og selvfølgelig, det er jo ikke alt, en Lærer er à jour med. Naar Eleverne samles



»Skynd dig, vi fryser!«

til Elevmøde og lignende, er der sikkert ingen Grænser for, hvad der kan opfriskes og diskuteres. Til Slut vil jeg ønske jer en rigtig glædelig Jul.

Venlig Hilsen!

Karl Georg Andersen.

Turen til Sønderjylland 1935.

SAA kom da endelig den Dag, da Turen for gamle Elever ved Ringe-Efterskole skulde foretages; vi havde nogle Dage forinden faaet Meddelelse fra Birkelund om, at vi skulde møde ved Ringe Friskole Fredag den 12. Juli Kl. 8 Morgen.

Vi mødte alle med godt Humør og var spændte paa, hvad vi nu skulde opleve i Aar. Vi, der havde været med før, vidste jo, at Birkelunds Ture altid gik ud paa noget spændende og nyt. Børge Jensen og jeg var de to ældste, og vi fik da det Hverv at køre sidst, og den ene af os fik en Fløjte, som vi skulde fløjte i, hvis der indtraf Uheld af nogen Art.

Da dette var blevet ordnet, og vi var blevet stablet sammen to og to med Pigerne foran, startede vi mod Faaborg for af naa Mommarkfærgeren, som vi skulde med over. Vi gjorde dog Holdt da vi naaede Brahetrolleborg Kirke, som vi skulde ind og se. Efter at vi havde beset Kirken, startede vi atter. Da vi naaede Faaborg, laa Færgeren der allerede, klar til at modtage os.

Vi fik vore Cykler ombord, og efter at vi havde spadseret lidt rundt paa Skibet, gik vi ned og fik fat paa vore dejlige Madpakker, som vi satte os til at nyde med Ro, medens vi sejlede mod Als. Vandet

var roligt, saa der var ingen af os, der blev søsyge paa denne Strækning; mange af os havde gaaet og været lidt ængstelige, da vi vidste, at der somme Tider kunde være stærk Søgang her.

Da vi efter ca. 1½ Times Sejlads lagde til ved Mommark, havde vi alle faaet hvilet ud og var klar til at tage endnu en Dyst.

Turen over Als gik uden videre Ophold, og det ser da næsten ud som Fyn. Først da vi kom op til Dybbøl, gjorde vi Holdt. Vi var først henne og se paa den desværre nu nedbrændte Dybbøl Mølle, som jo atter er ved at blive rejst; da vi havde set lidt paa den gamle Mølle og de smukke Omgivelser, blev vi enige om at gaa op til det store tyske Mindesmærke, som laa lige ved Siden af Møllen, for at faa lidt Middagsmad, som bestod af Klemmer hjemme fra Mor. Vi fik et Par Mand sendt ud efter en Snes Hvidtøller, som vi delte til Maden.

Efter at vi havde spist, blev det bestemt, at vi skulde ud og se os lidt om i Skanserne. Da vi havde travet lidt rundt i de mindre Skanser og set paa, hvordan de havde indrettet deres Skyttegrave under Krigen i 1864, skulde vi ud og se den største, nemlig den store Kongeskanse, som ligger et Stykke længere borte. Den stod endnu med sine store Volde, og man kan tydeligt se, hvordan de havde haft deres Skyttekamre indrettede med Krudtmagasin o. s. v.; og det var her i denne Skanse, at det store Ungdoms- og Gymnastikstævne blev afholdt forleden Sommer.

Efter at vi var blevet færdige med at bese Skanserne, skulde vi atter til at træde ned paa Pedalerne, for vi havde et langt Stykke at køre, inden vi kom dertil, hvor vi skulde overnatte.

Vi kørte først ud til Broager, som er det største

Sogn i Sønderjylland, og det er da ogsaa fra dette Sogn, de fleste faldt under Krigen. Der er rejst en Mindehøj for dem med Sten hele Vejen rundt med deres Navne paa. Der var de Sten, der stod helt op til fire Navne paa. Vi forstaar, at det Hjem, der er blevet ramt saa haardt, har maattet gennemgaa en haard Omgang.

Paa Vejen til Kollund, hvor vi skulde overnatte, kom vi igennem Graasten, og det er jo her, Slottet ligger, som Kronprins Frederik og Prinsesse Ingrid skal bo i noget af deres Tid. Vi fik os en lille Ærgrelse her, thi da vi kom ind i Slotskirken, fortalte Konen, der viste os rundt, at hvis vi bare var kommet for en lille Times Tid siden, kunde vi have kommet til at hilse paa Kronprinsparret, som netop lige var kommet overraskende paa Besøg, men det kunde jo ikke gavne os, vi var kommet for sent, saa der var ikke noget at gøre ved det, vi maatte klare os foruden, og det gik da ogsaa meget godt.

Turen gik nu videre, og vi nærmede os efterhaanden Vandrehjemmet, hvor vi skulde overnatte. Det laa paa en høj Skraaning, lige ned til Flensborg Fjord, og vi glædede os til at komme i Vandet og faa Landevæjstøvet vasket af os, forinden vi skulde hen og have noget at spise.

Saa snart vi kom til Vandrehjemmet, fik vi al vor Bagage hen paa den Plads, hvor vi skulde sove, derefter fik vi fat i Badetøjet, og saa gik det ned til Stranden og ud i det dejlige, forfriskende Vand.

Da vi havde spist til Aften, fik vi Lov til at spadsere en Tur rundt og se paa Egnen til Klokken var ca. 9 $\frac{1}{2}$, saa skulde vi atter være tilbage, for paa et Vandrehjem skal der være Ro Kl. 10. Nogle af os benyttede nu Lejligheden til at spadsere en Tur langs med Stran-

den, hvor vi traf en Grænsegendarm, som vi gav os til et tale med. Han fortalte os, at han skulde gaa Vagt der om Natten, og at der altid gik Vagt; de skulde passe paa, at der ikke skulde ske Smugleri af nogen Art.

Klokken var nu ved at blive mange, saa vi skulde til at vende tilbage til Vandrehjemmet. Da vi kom derop, var der en, som boede paa Hjemmet, der spurgte os, om vi ikke vilde med ned til Stranden og synge et Par Aftensange, for der var saa mange Tyskere, som laa i Telt dernede, og de sang saa tit tyske Fædrelandssange, saa nu syntes han, at ogsaa vi danske skulde synge engang.

Vi gik saa ned til Stranden, og hernede stod vi saa og saa ud over Flensborg Fjord, som laa saa rolig og stille i denne dejlige Sommeraften, og Maanen, som netop lyste ned over Fjorden, spejlede sig i det blanke Vand. Lige overfor os, paa den anden Side, laa Flensborg med alle sine Lys og blinkede over til os.

Det var en dejlig Aften, at staa hernede paa Strandbredden og synge danske Fædrelandssange, medens Lejrbaalene endnu mange Steder brændte — men efterhaanden var alt ved at blive tyst og stille, og vi begav os nu op til vore Senge for at faa hvilet ud til den næste Dag.

Om Morgenen, da vi kom op, var der nogle af vore Folk, som allerede havde været nede og faaet dem et Morgenbad i Fjorden, men vi andre Sovetryner kunde ikke komme ud af vore Soveposer, saa vi maatte nøjes med at gaa ned til en Kilde og faa Morgensøvnen vasket af Øjnene.

Derefter blev der sendt nogle Mand ind til Byen efter Morgenbrød, som vi skulde have at styrke os paa, før vi skulde paa Tur. Planen for Dagen var

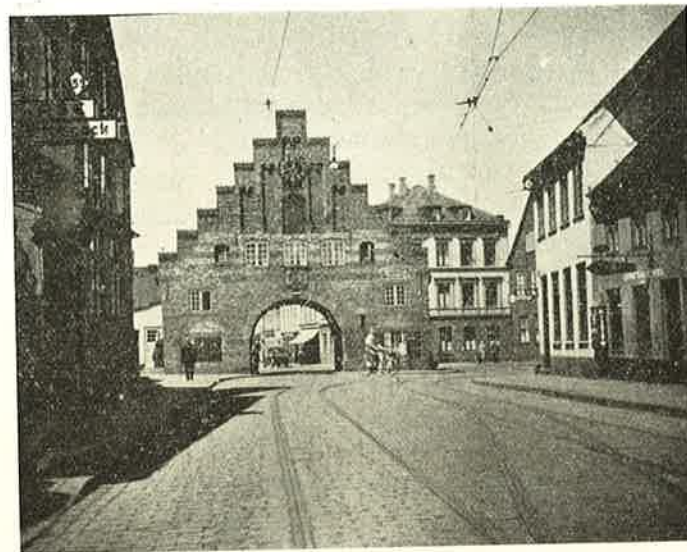
lagt saaledes, at vi skulde sejle ind til Flensborg og rundt at bese Byen. Vi skulde sejle Kl. 9, saa vi maatte skynde os at faa Morgenfoderet ned og saa afsted, for vi skulde jo ned paa Toldkontoret og have skrevet os hver et Pas, for at vi kunde komme i Land paa den anden Side af Grænsen.

Vi fik alle vore Pas skrevet og var klar til at gaa ombord i Baaden, naar den lagde til. Solen skinnede og Vejret var fint; vi glædede os til at komme en lille Tur til Tyskland. Da Baaden lagde til, gik vi ombord; der var nogle enkelte Rejsende foruden os, men det var ikke mange, og der var da heller ikke Plads til saa mange, naar alle vi skulde være der, for vi fyldte omtrent hele Baaden. Det varede ca. 20 Minutter at sejle over; paa Turen sejlede vi lige forbi den store tyske Marinestation, som ligger lige ud til Fjorden.

Det første vi tænkte paa, da vi kom i Land, var, at det vist blev for drøjt at gaa en hel Formiddag uden Mad, og vi gik derfor straks op til det danske Ungdomsherberg i Flensborg og bestilte os en Sodavand og et Stykke Wienerbrød, som vi saa vilde komme og hente lidt senere op paa Dagen; da det var besørget, gik vi lettede videre, for nu vidste vi da, at vi ikke skulde gaa en hel Formiddag paa Morgenbrødet.

Turen gik nu først op til den danske Skole i Flensborg (Duborg Skolen). Det var en lidt uheldig Tid at komme paa, for der var Ferie paa Skolen. Der gik Malere og var ved at male den, men vi fik dog Tilladelse til at komme ind og se den. Det er en stor, flot Skole med mange Værelser, der findes baade Køkken, Badeværelse. Teatersal m. m., og i denne Skole gaar saa de danske Børn, der bor i Flensborg og hvis Forældre ønsker, at deres Børn skal gaa i

en dansk Skole. Vi gik nu fra Skolen og kom ind paa en Kirkegaard, hvor der var begravet nogle af de, som faldt under Krigen. Her traf vi paa en Mand, som gav os nogle Oplysninger. Vi troede først, da vi saa ham, at det var en Tysker, fordi han gik med Hagekors paa Armen, men fik andre Tanker, før vi



Flensborg: »Nørreport«.

skiltes med ham. Han fortalte os noget om nogle Skoler, som de har dernede. I disse Skoler skulde alle tyske unge Mænd møde, naar de naede en vis Alder, og der skulde de lære at arbejde, saa var det lige meget, enten de var Sønner af rige Mænd eller ej, her skulde de møde og lære at ordne deres egne Ting. Naar de saa havde gaaet denne Skole igennem, skaffede Hitler dem en Plads, og hvis de ikke var tilfreds med denne, saa maatte de selv sørge for noget andet, thi der var ingen Understøttelse at faa.

Tiden gik og vi var efterhaanden begyndt at længes efter vort Sodavand og Wienerbrød, saa vi begav os derfor hen til det danske Ungdomsherberg. Paa Vejen dertil kom vi forbi den danske Kirke, som vi selvfølgelig ogsaa maatte ind og se. Den var ved at blive restaureret, men derfor kunde vi jo godt se den. I denne Kirke prædiker Pastor Noack, en Broder til forhenværende Realskolebestyrer Noack i Ringe.

Efter at vi havde nydt vort Citronvand og siddet lidt og hvilet os, skulde vi til at spekulere paa at komme tilbage til vort gamle Danmark. Nogle af os gik ned i Byen og fik en Krone vekslet, for vi skulde da prøve at handle i Tyskland, naar vi nu var kommet paa den anden Side af Grænsen.

Baaden var kommet, da vi kom ned til Toldkontoret, saa vi gik straks ombord og sejlede tilbage til Danmark. Turen gik nu tilbage til Vandrehjemmet, hvor vi havde ladet al vor Bagage staa.

Efter at vi havde faaet Middagsmaden, skulde vi videre; vort næste Maal var Rens Efterskole, hvor vi skulde overnatte. Da vi havde faaet vor Bagage bundet paa, startede vi. Der blev dog gjort Holdt ved den gamle Studevej, som vi skulde af og se lidt paa, medens Birkelund forklarede os lidt om, hvordan de i gamle Dage havde drevet deres Stude ad denne Vej op til de store Markeder som blev afholdt længere oppe i Jylland. Birkelund sluttede ret hurtigt sin Forklaring, for vi skulde videre, vi skulde jo helst naa Rens til Aften, for de stod og ventede os med Aftensmad. Vi naaede ogsaa derhen i god Tid, selv om der var et temmelig langt Stykke fra Kollund til Rens, men Cyklerne var jo i god Orden og Vejen var ret god.

Saa snart vi naaede Byen, maatte vi ud og finde en Købmand, for selv om det ikke var saa lang en Tur,

saa maatte vi dog have et Kort sendt hjem for at fortælle dem lidt om, hvordan det gik paa Turen.

Da vi kom tilbage til Skolen, blev vi budt ind paa Aftensmaden, som vi hurtigt fik sat til Livs, og saa skulde vi ud og se lidt paa Omgivelserne. Vi samledes nu ude paa en stor Plæne, hvor vi gav os til at spille Bold for at faa Tiden til at gaa. Just som Spillet var i god Gang, kom der Bud, at vi skulde komme ind i Gymnastiksalen, thi der ventede os en lille Overraskelse. Da vi kom ind i Salen, var der sat Stole ligesom i et Teater, og det var da ogsaa en lille Komædie, som vi skulde se. Stykket hed „Genboerne“, og det var saamænd ganske morsomt at se, hvorledes Sønderjyderne kunde spille Komædie. Saa snart Komædien sluttede, blev vi budt ind paa Kaffe. Medens vi sad og drak Kaffen, blev der holdt Foredrag af Skolebestyreren. Han sagde blandt andet til os, at vi skulde bare tage os en Kop Kaffe til, for han var vant til at holde Foredrag, naar Folk de sad og drak Kaffe. Thi Sønderjyderne kunde undertiden, naar der var Foredrag med fælles Kaffebord i Skolen, sidde og drikke helt op til 14 Kopper Kaffe paa en Aften.

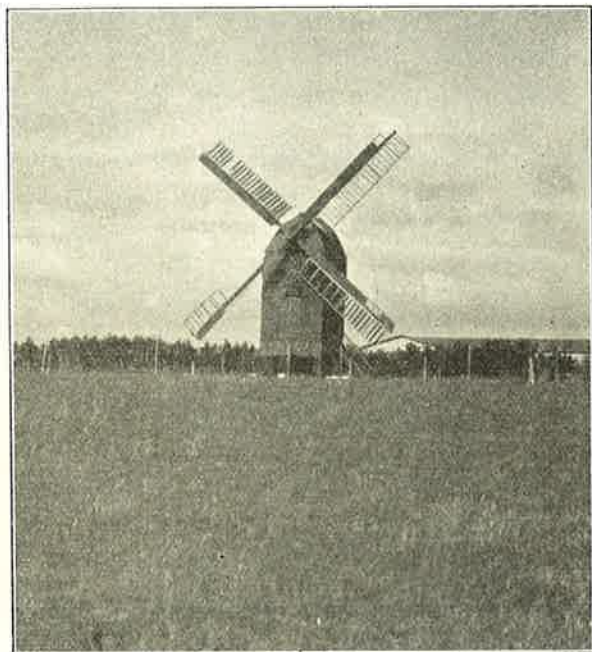
Det kunde vi andre nu alligevel ikke tage, men saa hørte vi paa Foredraget uden Kaffe, det kunde jo ogsaa gaa.

Jeg vil nu gaa over til at fortælle lidt om, hvad hans egentlige Foredrag gik ud paa. Det var selvfølgelig Tysklands Forhold overfor Danmark.

Dernede føres daglig en stille Kamp mod vore sydlige Naboer, som vi her oppe i gamle Danmark ikke tænker paa, men hvis ikke det blev gjort, saa havde vi maaske i Dag hørt under Tyskland. Men dernede strider man imod, saa godt det kan lade sig gøre, men det er ikke nemt, for Tyskerne har nu begyndt

at købe Jord og sætte tyske Bønder ind i Gaardene, og de unge dernede vil jo helst tjene de tyske Bønder, for de giver mere i Løn end de danske.

Det er derfor, at vi heroppe skal hjælpe dem saa godt vi kan, saa at det, de arbejder for, kan lykkes



Stubmøllen ved Burkal.

for dem, og det kan kun lade sig gøre ved at støtte dem med Bidrag, saa at de kan faa nogle Penge at raade over.

Klokken var nu blevet mange, og vi troede, at vi skulde til at gaa til Ro, men saa blev det foreslaet af de unge Sønderjyder, der var tilstede, om vi ikke skulde slutte af med en Svingom nede i Gymnastik-

salen. Det kunde vi jo selvfølgelig ikke sige Nej til, og vi fik da Tilladelse til at danse til Kl. 12. Da vi endelig sluttede, var vi godt trætte og lige til at gaa til Ro. Vi skulde sove nede i Salen, som lige havde været Dansesal, nu skulde den være Sovesal. Vi fik hurtigt fat i hver sin Madras og saa Soveposerne frem, derpaa lagde vi os til Ro til næste Dag.

Om Morgen blev vi budt ind paa Kæffe eller Havregrød, lige som vi ønskede det. Derefter gik vi ud i Haven, hvor Flaget blev hejst, medens vi sang nogle Sange.

Planen for Dagen blev lagt saaledes, at vi skulde cykle til Tønder, derfra ud over den flade Marsk og tilbage til Tønder, hvor vi skulde overnatte. Vi fik saa bundet vor Bagage paa Cyklerne, og skulde nu til at sige Farvel til Rens, da vi fik os en lidt kedelig Overraskelse: en af vore Mænd var blevet syg, men heldigvis dog ikke mere, end at han kunde køre med til Tønder.

Vi naaede godt ind til Tønder og tog straks hen til den Skole, hvor vi skulde spise. Vi fik nu vor syge Mand ind i Skolen, hvor der blev taget godt imod ham, han blev lagt ind paa en Divan, hvor han saa maatte ligge, medens vi andre kørte ud i Marsken.

Paa Turen ud gennem Byen kom vi lige forbi det Vandrehjem, hvor vi skulde sove. Vi tog derfor hen med vor Bagage, og vi maatte rigtignok indrømme, at der var ikke saa lidt Forskel paa Vandrehjem. Dette her var nu et forhenværende Bryggeri, men der var vist næsten ikke en hel Rude i Bygningen, den saa nærmest ud til at være beskudt af Tyskerne, men det var jo Sommer, saa det gik saamænd meget godt.

Efter at vi havde faaet vor Bagage op i Køjerne, startede vi ud over den flade Marsk. Det var under-

ligt for os Fynboer at se ud over dette flade Land, hvor de brogede Køer og Faar gaar og græsser imellem hverandre. Der er ikke særlig tæt befolket herude, der er de Steder, hvor der er flere Kilometer mellem Naboer, men de er jo ikke kendt med andet. Paa Turen kom vi forbi Kornelius Petersens Gaard, det



I Marsken.

er en firelænget Gaard, og Gaardspladsen er overbygget, saa den er lukket; mange kender maaske denne Mand, thi han er godt kendt over hele Landet, det var nemlig ham, der satte Andelspengesystemet i Gang, men nu er han jo død. Vi var ogsaa ude at bade i Vesterhavet, men der var vi lidt uheldige, for det var nemlig Ebbe, saa vi maatte vade over 1 Kilometer ud for at komme i Vand til Knæene, saa man kan jo ikke sige, at det var til at springe paa Hovedet ud i; men vi

fik jo da i hvert Fald Støvet vasket af os, saa vi kunde klare Turen tilbage til Tønder.

Da vi skulde til at spise til Aften, var der en Mand til, der var blevet syg, hvilket vi ikke var særlig stolte af. Han blev nu lagt ind til den anden, saa kunde de da holde hinanden med Selskab om Aftenen, medens vi andre, der havde lejet en Baad, sejlede en Tur ned ad Vidaa. Da vi kom tilbage, skulde vi hen og hente vore to unge Mænd, som var lagt til Sengs. Vi fik dem dog op og med ud til Vandrehjemmet, hvor vi skulde sove. Det blev da bestemt, at hvis de ikke kom dem til næste Dag, skulde de sendes hjem, da de jo ikke kunde holde ud at køre den endnu temmelig lange Strækning, inden vi kom hjem.

Men det blev ikke bedre næste Dag, saa der var ikke andet at gøre, end at sende dem hjem. Men det blev ikke nok med det. Midt under Morgenmaaltidet blev det galt med en Mand til, altsaa Nr. 3. Vi var snart ved at blive lidt ængstelige, men der var ikke noget at gøre ved det, de skulde hjem, og Planen blev da lagt saaledes, at Børge Jensen skulde rejse hjem med hele Sygekompagniet, da han havde været paa Resten af Turen før. Vi andre forlod nu Tønder og lod dem tilbage, der skulde sendes hjem.

Turen gik først op til Løgumkloster, hvor vi var inde at se den gamle smukke Klosterkirke og de mange Kriegergrave.

Vi kørte nu ind til Aabenraa, hvor vi spiste til Middag. Efter at vi havde hvilet os lidt, gik Turen videre op til Haderslev. Vi gjorde dog Holdt en Gang mellem Aabenraa og Haderslev, hvor vi var oppe i det store tyske Sejrsmonument (Knivsbjerg), hvorfra vi havde en herlig Udsigt ud over hele Sønderjylland. Turen gik nu omtrent ud til Aarøsund, hvor vi skulde over-

natte paa en Gaard, hvis Ejer Birkelund kendte. Vi blev godt modtaget og budt ud i Haven, hvor der stod en hel Spand Sftevand til os, men det varede ikke længe, før vi havde tømt den.

Vort Natlogis var denne Gang nede i en Lade, hvor der var spredt Hø ud til at sove i. Nu skulde vi altsaa ogsaa prøve at sove i Hø.

Vi havde faaet hvilet godt ud til næste Dag, som altsaa blev den sidste Dag paa Turen i Aar. Vi strøg med fin Medvind fra Gaarden og til Assens—Aarø-sund-Færgen, som vi skulde med over til Fyn. Det var begyndt at blæse lidt, og da Færgen kom ind, kunde vi se, at Vandet havde skyllet ind over Dækket, saa vi begyndte at spekulere paa, om vi skulde være søsyge paa den sidste lille Sejltur. Men Vinden var god, vi havde nemlig Medvind, saa der blev heller ingen søsyge paa denne Strækning.

Da vi var kommet i Land i Assens tog Birkelund ind i Banken, hvor han fik vekslet Penge, saaledes at vi fik hver en Femkroneseddel tilbage, saa det blev en billig Tur. Den blev kun paa 15 Kroner.

Fra Assens til Ringe havde vi ogsaa fin Vind, saa det gik hurtigt, men vi gjorde dog Holdt ved en Købmand, hvor vi fik os hver en Sodavand og et Stykke Wienerbrød til at styrke os paa til den sidste Del af Turen. Da vi naede Ringe, blev vi budt ind til Birkelunds, hvor vi fik serveret Rødgrød. Dette blev saa det sidste Maaltid, vi fik sammen paa denne Tur, og det blev sikkert en Tur, som alle de, der var med, mindes med Glæde.

Herløv Larsen.

Tag til Norge, Far min —.

JEG fik Kikkerten frem i en Fart. Jo, minsandten, det var virkelig Huse. Jeg var altsaa atter naaet frem til beboede Egne. Jeg smed Rygsækken og satte mig paa en Sten. Jeg fik pludselig saa god Tid, nu havde jeg intet at haste efter mere. Jeg lod Hvilen falde paa mig, medens jeg betragtede Landskabet. Det var hen under Aften, Vejret var klart, men det var koldt i Skyggen, hvor jeg sad. Bag mig og paa begge Sider hævede Fjældene sig i Vejret, mosklædte og med Sneflækker paa, men ikke stejlere, end man kunde klatre op og ned ad dem. Foran mig strakte sig Dalen og ved dens anden Ende laa Husene, som jeg havde set, tilsyneladende sat her tilfældigt, før de faldt slet ikke sammen med Landskabet. Bagved laa der en anden, lavere liggende Dal, som jeg ikke kunde se ned i, og bagved den igen laa den skovklædte Fjeldside, som jeg havde set tidligere paa Dagen, det første Tegn paa, at jeg var naaet over det værste. Nede paa Dalsiden havde en Flok Rener lagt sig til Ro paa en Snedrive. det er utroligt, at de kan leve her, hvor der ikke er et Græsstraa, kun en fattig Vegetation af Mos og Låv. Jeg lod Tankerne gaa baglæns gennem de sidste Dage. I tre Dage havde jeg ikke set et Menneske. I tre Dage havde jeg været paa Vej over Kølen fra Sverige til Norge, havde vandret op og ned ad Fjældene uden Vej eller Sti, kun med Solen som Ledestjerne. Det ene Døgn havde jeg ligget vejrfast i en Hytte paa Grund af Taage og filosoferet over Nutidsungdommens Tanke-løshed; det kunde have blevet en kold Filosofi, hvis jeg skulde have ligget i Soveposen paa den bare Jord, men heldigvis løb jeg altsaa paa denne her Hytte.

Der fandt jeg ogsaa et halvt Sigtebrød, som var et velkomment Tilskud til min Proviantforsyning; det var nok blevet efterladt der om Vinteren af en Skisportsmand, det havde i alle Fald ligget der temmelig længe.

Nu havde jeg faaet nok af Ensomheden, saa det var med Længsel, at jeg betragtede disse Civilisationens Forposter, som stod her højt over Trægrænsen tilsyneladende uden Eksistensmuligheder.

Naa, det var ved at blive koldt, saa jeg rejste mig og vaklede videre paa mine ømme Fødder for at finde en passende Soveplads. Jeg fulgte Elven ned igennem Dalen; der er altid en Elv i en Dalbund. Fjeldene var stejlere og vildere her end paa den svenske Side, og Fossen var mere løssluppen end dem paa den anden Side Vandskellet. Med Bulder og Drøn gik den ned gennem Kløften, det ene Vandfald efter det andet, hvorover Solen dannede prægtige Regnbuer. Jeg gik videre. Nu opdagede jeg, at der gik en Tovbane ovre fra Husene ud over Skrænten og ned i den dybere liggende Dal. Det bestyrkede mig i den Antagelse, at jeg var kommet til Sulitjelma, jeg vidste jo, at det var en Grubeby. Da jeg naaede frem til Tovbanen, fulgte jeg den, for at faa min Nysgerrighed stillet tilfreds med Hensyn til, hvad den nedre Dal vilde aabenbare for mit undrende Øje. De først opdagede Huse laa helt ovre paa den anden Dalside, saa jeg vilde ikke spille et Par Timer med at gaa derover, da jeg ventede at finde selve Byen længere nede. Og ganske rigtigt, da jeg naaede saa vidt, at jeg kunde se ned i den lavere Dal, fik jeg først Øje paa en Sø, som næsten fyldte hele Dalbunden, og imellem Søen og Fjeldet laa den yndigste lille Legetøjsby, jeg nogen Sinde har set. Smelteværket laa som et Midtpunkt med sin høje Skorsten, hvorfra en tynd Røgsøjle steg op i den stille Luft.

Til begge Sider bredte Husene sig ved Søbredden og op ad Bjergsiden. Der var dybt ned, med blotte Øjne kunde jeg lige se Menneskene.

Og saa var der baade Jernbane og Vej dernede, det kunde være rart at komme til at gaa paa en Vej igen, hvor man ikke behøvede at se sig om for hvert Skridt, hvis man vilde undgaa at falde og brække Halsen. Det var imidlertid blevet hen paa Natten, og det var paa Tide at komme i Seng. Det er ikke nemt at passe Sengetiden, naar det er lige saa lyst ved Midnat som ved Middag; man gaar i Seng, naar man bliver søvnig, og staar op, naar man vaagner, uden Hensyn til, hvad Klokken er. Først skulde jeg dog have lidt Aftensmad, nu var der ingen Grund til at spare paa Provianten længere; der var forresten heller ikke saa meget at spare paa. Ved Tovbanen laa der nogle gamle Brædder og flød, saa Brændsel var der nok af, og et Øjeblik senere lod jeg den varme Havregrød smage mig. Saa rullede jeg Soveposen ud paa en mosklædt Plet og overgav mig til Morfeus' behagelige Selskab.

Solen stod højt paa Himlen, da jeg vaagnede, og det var dejlig varmt. Jeg begyndte Dagen med at vaske mig, i Dag skulde jeg jo træffe Mennesker igen, saa jeg skulde se godt ud. Saa plejede jeg mine ømme Fødder; der var mere Hul paa Strømpefødderne, end der var Strømpe, saa jeg havde faaet nogle slemme Vabler; først fik de en Klat Margarine, saa en „ren“ Klud og tilsidst Skoene godt udblødt i Vand. Saa vaklede jeg ned mod Byen. Stien gik meget stejlt nedad. De første levende Væsener, jeg mødte, var en Fløk Køer, som græssede paa Bjergskraaningene. Dyrkede Marker var der ikke noget af; men der stod en Del Birketræer nede mellem Husene, og hist og her var der et Stykke med Kartoffler.

Det var en Lørdag Eftermiddag, jeg kom til Sulitjelma. Der var stor Idrætsfest i Byen, og alle Folk var i Søndagstøjet. Den første, jeg talte med, var en Arbejdsmand. Han kunde se, at jeg var fremmed, og saa spurgte han, om jeg var en af Fodboldspillerne fra Skjønstå. Jeg snakkede lidt med ham, og saa spurgte han, om jeg vilde med hen og se Fodboldkampen mellem Skjønstå og Sandnes. Idrætspladsen laa ved Siden af Smelteværket paa en lille Halvø i Søen; det var det eneste Sted, hvor der var saa meget flad Mark, at der kunde blive en Fodboldbane. Det kostede 50 Øre i Entré, men jeg tog Hovedet under Armen og gik gratis ind. Nordmændene dyrker ikke meget Gymnastik, men fri Idræt er meget udbredt, og Fodboldbaner har de over det hele, selv i tyndt befolkede Egne, hvor man ikke kan se fra den ene Gaard til den anden. Om det var Skjønstå eller Sandnes, der bar Sejrens Palmer hjem, det husker jeg ikke, men jeg holdt selvfølgelig med de sejrende og bragte dem min uforbeholdne Hyldest. Imidlertid var det blevet Madtid, saa jeg gik en Tur igennem Byen for at finde en Bager. Jeg kom saa om til Kraftstationen, som leverer Elektricitet til Smelteværket og Byen. Der kom jeg i Snak med den vagthavende Assistent, som sad paa Trappen og nød Solnedgangen. Jeg var inde og se Turbinerne, der var fire, men kun den største var i Gang; det var en Radialturbine paa 5000 HK., Faldhøjden 40 m. Den arbejdede helt automatisk og regulerede selv Vandtilførslen, naar Strømforsbruget steg eller sank. Jeg spurgte Assistenten, om der ikke var nogen Bager i Byen. Det var der nok, men Butikken var lukket Lørdag Eftermiddag. Saa sendte han sin lille Pige hjem efter et Sigtebrød og et Stykke Ost, det fik jeg saa, og saa sagde jeg Farvel og Tak. Efter Aftensmaden

fik jeg Lyst til at se Smelteværket, og gik derfor derhen og kiggede indenfor. Det var udenfor Arbejdstiden, saa der gik kun to Mand og passede Ovnene, at de ikke skulde blive kolde. Der var to Konverterovne og en elektrisk Flammeovn. Værket producerer 5—6000 Tons Kobber om Aaret. Jeg var rundt og se det hele, men desværre ikke i Arbejde. Bagefter fik jeg Lov at sove i Arbejdernes Vaskerum. Jeg fik en gammel Frakke over mig og et Vandfad til Hovedpude, og saa sov jeg. Senere vaagnede jeg jo igen, men da jeg ikke har flere Sider til Raadighed, vil jeg foreløbig sove videre.

Olav Bek.

En bevæget Nat i det gamle Nürnberg.

I en smal, kroget Gade i det gamle Nürnberg kommer to unge Piger vandrende, udrustede med Rygsække og Bjergstokke. De har et Prospekt med Kort over Nürnberg i den ene Haand og en Hotelfortegnelse over de af Byraadet garanterede anstændige og absolut hæderlige Hoteller og Gæstgivergaarde i den anden Haand. Ingen, der ser disse to, er i Tvivl om, at det er Turister, der skal prøve paa at opleve noget „spændende“. De indfødte undrer sig ofte over, at saa mange kan finde noget „spændende“ paa et saa dagligdags Sted, som netop det, hvor de bor.

Naa, disse to, Karen og Anna, har ikke i Sindet at gaa ind paa et ganske almindeligt mondænt Hotel, nej, de har i Fortegnelsen funden en Gæstgivergaard, der bærer det det beskedne Navn „Tre Konger“; der kan

man faa et Værelse med rindende Vand og Centralvarme for 1,50 Kr. pr. Nat, det lød tilløkkende, og Stedet var jo som sagt garanteret af Byraadet, og et saadant gammelt Hus i en saadan smal og kroget Gade maatte jo være netop „spændende“, og de var jo unge og ude for at opleve noget.

Altsaa, gaar de ind og kommer først ind i Gæstestuen, et egentlig hyggeligt Lokale med Træbænke rundt langs Væggen, enkelte Mennesker og Masser af Øl og Tobaksrøg. Lidt forskrækkede over Øllet og Røgen, er de lige ved allerede nu at trække sig tilbage, men kommer saa i Tanker om Byraadets Garanti og triner frem for en Kelner og beder om et Værelse for Natten. Han kalder paa en ung Pige efter først at have tilkasted dem meget inkvisitoriske Blikke, han maa aabenbart ikke være vant til at faa den Slags Gæster. Og saa følger de efter Stuepigen ud i en smal Gang, derfra ud i en Baggaard med en saadan Mængde Udbygninger, at man ved at sætte et Halvtag op har kunnet overbygge det meste af den frie Plads og derved faa et Slags Bryggers derude, — saa op ad en Trappe, hen ad en Svalegang — ind i Huset — og ud og ind ad krogede Gange — indtil de endelig naar et ganske ordentligt, stort Værelse, rent og pænt møbleret, og der skal de jo saa blive. Endnu rystende i Stemmen af Sindsbevægelse over Svalegangens og Baggaardens Mysterier og andre Muligheder siger Karen, saa snart Døren har lukket sig efter Stuepigen: „Det er da godt, at Byraadet garanterer.“ Og hun forsikrer iøvrigt Anna og sig selv om, hvor spændende det er at komme ind og se saadan et rigtigt Nürnberghus indvendig. Tænk, hvilke Menneske har ikke færdedes paa disse Trapper og Gange, hvilke Dramaer er ikke udspillede her i Løbet af de ca. 300 Aar, Huset her har været til. Anna

siger ikke rigtig noget dertil, men tænker vist nok saa meget des mere; hun er, i Parentes bemærket, den mindst modige af de to.

Efter at have været en Tur ude at se Byen ved Aften kom de ved 10-Tiden tilbage for at vederkvæge Aand og Lemmer ved en fast Søvn efter en anstrengende Dag. I Gæstestuen er Tobaksrøgen om muligt endnu tættere, en Mand, der er lige saa tyk som han er lang, indbyder dem venligt til at drikke en Liter Øl, men de betakker sig og søger skyndsomst ud og ind, op og ned, frem og tilbage, og havner endelig efter megen Søgen paa deres eget Værelse og kommer snart i Seng.

Fra Gæstestuen lyder en mere sjælden end smuk Sang op til dem — fra Køkkenet høres Klirren af Glas og Flasker, Skramlen med Gryder og Pander, akkompagneret af et arrigt Kvindemenskes Skælden. En stor Hund gøer nu og da for at gøre Lydbilledet mere fuldkomment — velsagtens.

Anna og Karen forsøger forgæves at sove, og er rørende enige om, hvor interessant det dog er at være i det gamle Nürnberg. (Døren er laaset og Byraadet garanterer jo). — Ved 1-Tiden er der endelig saa megen Rø, at det lykkes dem at falde i Søvn.

Kl. 2 er der dødsstille i hele Komplekset. Kun fra Gaden trænger nu og da Lyden fra et Automobil svagt ind i Værelset, et nærliggende Kirkeur høres slaa hvert Kvarter. — Da bliver Stilheden afbrudt af et lille Klimt fra et Ringeapparat. — Et halvt Minut efter kommer der et Klimt til — lidt længere og mere energisk. Stadig dyb Stilhed overalt. Saa følger endnu et Klimt og denne Gang tydelig utaalmødig, og umiddelbart derefter en heftig og vedvarende Kimen. — Saa atter dyb Stilhed. —

Anna og Karen er begge vaagne. Karen siger: „Det

er da mærkeligt, hvad er der paa Færde?“ „Ja, hvorfor mon her stadig er saa stille,“ svarer Anna. I samme Øjeblik begynder det igen at ringe, og denne Gang varer det ca. et Minut — og saa igen dyb Stilhed. Karen er nu fast overbevist om, at der er Ildebrand i Huset. Hun tænker med Gru paa disse lange, indviklede Gange og Trapper, paa disse gamle Bindingsværksbygninger og — men det var ikke værd at lade Anna mærke sin Skræk. Hun gaar hen til Vinduet, i det samme tager Klokkeren fat igen, længe — længe — smaa arrige Klimt og gennemtrængende vedvarende Kimen, og saa atter Dødsstilhed. Karen mærker ingen Brandlugt, ser hverken Røg eller Ild — nej, det er umuligt, at der kan være Brand. Anna ryster saa hele Sengen ryster med, og hvisker: „Naar bare der ikke kommer nogen ind til os“. „Sludder,“ siger Karen, „Døren er jo laaset og Byraadet garanterer“. Men da Klokkeren med korte Mellemrum stadig fortsætter sin Ringen, medens Kirkeuret ind imellem slaar $2\frac{1}{2}$ — $2\frac{3}{4}$ og 3, farer alle mulige Tanker gennem hendes Hovede. Hun ser for sig et Værelse med væltede Stole og itu-slaaet Bord, en myrdet Kvinde ligger paa Gulvet og famler efter Klokkestrengen, mens Morderen staar i Døren og raaber „Ha!“ — Kvinden faar fat i Snoren og ringer og ringer om Hjælp, og ingen kommer, men Morderen flygter. — „Sludder, en myrdet Kvinde kan ikke ringe om Hjælp,“ besinder hun sig pludselig, „nej, det er blot en, der har stillet et Vækkeur forkert“. Men da kimer det igen, og nu har det kimet i tre Kvarter, det kan dog vist ikke engang et Nürnberger-vækkeur præstere — altsaa, den Tanke duer ikke. Atter Dødsstilhed — Uhyggen breder sig!

„Hvorfor kommer der ikke en eneste, tror du, de er slaaet ihjel allesammen,“ hviskede Anna tænder-

klaprende. Men nu ser Karen et nyt Syn: En gammel Dame i et ensomt beliggende Værelse, der pludselig er bleven syg, Damen altsaa, hun er meget syg, hun ringer og ringer om Hjælp, hun er lammet, kan ikke tale, kan kun bevæge den ene Haand hen til Ringeapparatet — og ikke en Sjæl gider komme hende til Hjælp. Da kender Karen sin Pligt og siger: „Du, Anna, j-j-jeg tror li-lige, jeg g-gaar ud o-og ser, hvad d-d-det er.“ Men da rejser Anna sig i Sengen og udstøder: „Du vover ikke at aabne den Dør!!! Sæt de kun laver det for at lokke os ud!!! Du bliver her, færdig!“ Egentlig inderst inde temmelig tilfreds med dette Forbud sætter Karen sig resigneret paa Sengekanten og forsøger at opmuntre ved at være vittig: „D-det er „spændende“ at b-bo i s-s-saadant et gammelt Hus i Nü-nü-nürnberg, ikke?“ Men Karen værdiger hende ikke et Svar. Minutterne snegler sig hen. Kirkeuret slaar $3\frac{1}{4}$, da bliver der ringet med en almindelig Bordklokke foruden det elektriske Apparat — og det bliver endelig Hunden for groft. Den sætter i med at gø af alle Kræfter, — og saa gaar det paa den Maade lidt. Atter Stilhed. Da høres listende Trin og knagende Trapper. En gaar ned — et Øjeblik efter gaar to op, — og saa er der uafbrudt Stilhed Resten af Natten til Kl. henad 6, da begynder Pigerne at rumstere i Køkkenet.

Det lykkedes de to at faa sovet lidt inden Kl. 6, og og da de om Morgenen lidt blegnæbbede og forvaagede kommer ned til Morgenkaffen i Gæstestuen, begriber de ikke, at Kelneren og Værten gaar ganske rolige omkring, som om intet var passeret. Er der da ikke udspillet et eller andet rystende Drama med Revolver og Kloroform (Man læser vel nok Romaner). Men da de forsigtigt spørger, hvad der er sket i Nat, ser Værten forundret paa dem og svarer, at der er da intet

sket. Karen og Anna kigger til hinanden. Mon de plejer at underholde deres Gæster saadan i „Tre Konger“, saa ønsker de i hvert Fald ikke at have mere med de kongelige at gøre. — Men da de saa spørger om, hvorfor der blev ringet saa længe, svarer Værten ganske selvfølgelig, at det saamænd blot var en af Gæsterne, der havde glemt sin Nøgle, og den Klokke, der førte til Portneren, var gaaet i Stykker, saa havde han brugt den anden, men den kunde ingen af Tjenestepersonalet høre. Først da Hunden gøede var en af Pigerne vaagnet og havde faaet den forsinkede Nattevandrer ind.

Anna og Karen kigger lidt til hinanden. — Det er ligesom deres Ansigter bliver saa underlig lange. Var det det hele? — Men de kan dog ikke lade være at le begge to, da Karen siger: „Spændende var det nu alligevel i det gamle Nürnberg — og vi var jo ikke bange — for Byraadet garanterede jo.“

— Og saa vandrer de to videre ud i Verden med Rygsæk og Stok. De er unge og har aabne Øjne, og de opdager, at de bedste og værdifuldeste og derfor ogsaa mest „spændende“ Oplevelser ligger nu alligevel i den herlige Natur, i Vandrelivets frie Liv, i Kammeratskab og Fællesskab med andre unge — og ikke, som saa mange i uvidende Turistforstand tror, i det dunkle og vovede, om det aldrig saa meget hedder „Tre Konger“.

L.

En rigtig glædelig Jul og et godt
Nytaar ønskes eder alle.

Dorothea og Peter Bickelund.

Nyt fra gamle Elever.

Indgaaede Ægteskaber.

Inger Margrethe Rasmussen (1929—30).

Eli Bek (1928—29).

Asta Andersen, Rudme (1924—25 og 25—26). Asta har endvidere bestaaet Eksamen paa Musikkonserveriet i København.

Gertrud Hansen (1927—28).

Erik Sandgaard Hansen (1924—25 og 25—26).

Anna Margrethe Larsen, Allerup (1927—28).

Thora Mortensen, Herning (1929—30).

Helge Højby.

Andre Nyheder.

Thora Birkelund er blevet ansat som Lærerinde ved Ry Højskole.

Bernhard Rasmussen (1924—25) har begyndt Urmagerforretning i Ørbæk.

Ingeborg Hansen (1916—17) har oprettet et Optagelseshjem i Aarhus.

Redaktørens Røst.

JA, saa er Arbejdets Slutning naaet for i Aar. Aarskriftet er ved at være færdigt, og om faa Dage sendes det ud. Nu har vi kun tilbage at høre Læsernes Dom. — Tak, alle I, der har givet jert Bidrag til Aarskriftet ved at skrive Artikler til det, og tilgiv mig, hvis jeg har været for haard ved jer under mit Arbejde med at faa Manuskripterne samlet ind i rette Tid.

Det er mig en Glæde at kunne meddele, at jeg i Aar har haft knap saa store Vanskeligheder med at faa Aarsskriftet fyldt, end det har været Tilfældet de foregaaende Aar. Der har været meget mere Interesse at spore — saa lad os haabe, at der nu er ved at komme lidt Liv i Elevforeningens Medlemmer. Jeg har saaledes modtaget hele to Artikler om Cykleturen i Sommer. Saa maatte den ene jo forbigaa, men jeg haaber ikke, at Forfatteren af den Grund taber Modet, men til næste Aar møder frem med en Artikel om et andet Emne — det kan han nemlig!

Der er dog en Ting, som jeg ikke er helt tilfreds med, og det er Rubrikken „Nyt fra gamle Elever“; der er ikke blevet indsendt en eneste Linie til den. Den Smule vi har, har vi faaet ved til et Bestyrelsesmøde at pumpe Hr. og Fru Birkelund for alt, hvad de vidste af Nyt om gamle Elever, og derefter supplere det med de faa Nyheder, som vi selv kunde servere. Skal vi ikke til næste Aar lægge Hovederne i Blød allesammen?

De fleste af jer har vel lagt Mærke til Heftets nye „Ansigt“. Det er tegnet af Eigil Bek, Ringe. Jeg maa dog straks bemærke, at det er Meningen, at ovennævnte Tegning herefter skal benyttes i Stedet for Titlen inde i Heftet. Vi har nemlig fra anden Side modtaget to Forslag til en ny Omslagstegning, men vi har ikke kunnet blive enige om, hvilken der var den bedst egnede. Spørgsmaalet vil I selv komme til at løse ved Elevmødet til Sommer, idet Tegningerne da vil blive udstillede og en Afstemning foretaget.

Og saa lige til Slut lidt Fremtidsmusik! Det er Meningen, at Aarsskriftet til næste Aar skal udkomme i et særlig stort Nummer, idet Ringe Efterskole i 1937 har 50-Aars Jubilæum. Jeg vil derfor, saafremt nogle

ældre Efterskoleelever læser dette, opfordre dem kraftigt til at skrive lidt om Minderne fra deres Efterskoletid og sende det til mig. Selv om de ikke er Medlemmer af Elevforeningen er deres Bidrag til Aarsskriftet lige velkomne. — Eller hvis nogen af de yngre Elever skulde kende nogle ældre, som har gaaet paa Efterskolen i dens første Tid, saa se at faa dem til at skrive lidt. — Og selvfølgelig har I unge ogsaa Ordet, bare tage fat og hjælp til med at faa et rigtig godt Festskrift til næste Aar.

Hermed udsender vi saa Aarsskriftet for 1935, idet vi haaber, at det maa blive godt modtaget, hvor det kommer frem.

Poul Fischer.

Elevforeningens Generalforsamling den 16. Juni 1935.

DER var i Aar forholdsvis ringe Tilslutning til Elevmødet, ca. 150, og Grunden hertil var sikkert den, at der samme Dag blev afholdt Landsfesttræning og flere andre Møder.

Salen var festligt pyntet, og ved Kaffebordet talte Birkelund om Ungdomsidealer.

Ved Generalforsamlingen aflagde Lidden Beretning, hvoraf fremgik, at Aarsskriftet var blevet udsendt som sædvanlig.

Endvidere var der forsøgt med Afholdelsen af en Julefest, og den havde faaet en saa god Tilslutning og var forløbet saa godt, at der er god Grund til at fortsætte med Julefest, hvilket da ogsaa blev vedtaget.

Angaaende Aarsskriftets Forsendelse blev det af forskellige Grunde vedtaget at sætte Aarskontingentet til 2 Kr. og lade Elevforeningen afholde Portoudgifterne.

Ved Bestyrelsesvalget blev Bernhard Rasmussen, Ørbæk, nyvalgt og Poul Fischer genvalgt. Erling Iversen, Aarslev, er valgt til Repræsentant for sidste Elevhold. Eigil Bek og Erik Fischer blev valgt til Revisorer.

Poul Fischer oplæste Regnskahet, der enstemmigt godkendtes.

Om Aftenen opførte 6 gamle Elever en Komædie i Gymnastiksalen, og til sidst var der Dans og „staaende Rødgrød“, og Dagen, der trods daarligt Vejr og andre Forhindringer var festlig og fornøjelig, var Slut.

Lidden Højlund.

Julefesten 1935.

BESTYRELSEN har besluttet at forfølge det Held, den havde med Julefesten sidste Aar, og indbyder herved alle gamle Elever til en Julefest Søndag den 29. December Kl. 7¹/₄. Programmet kommer til at omfatte Opjæsning, Koncert og Bal. Betalingen bliver 1 Kr. pr. Deltager. Vi haaber, at Tilslutningen bliver mindst lige saa stor som sidste Aar. — Reservér derfor denne Aften til en Tur til Ringe, til en festlig og fornøjelig Aften i Selskab med gode gamle Kammerater.

Poul Fischer.

REGNSKAB FOR RINGE EFTERSKOLES ELEVFORENING 1934—35.

INDTÆGT

			Kr.	Øre
1934				
Juni	10.	Kassebeholdning	14	72
		Indkommet ved Elevmødet	27	52
1935				
Jan.	1.	233 Medlemsbidrag à 2,00	466	00
		15 — — 1,50	22	50
		Indkommet ved Julefesten	186	00
April	2.	Hævet i Banken	12	00
		Indkommet Kontingent	2	00
Ialt..			730	74

UDGIFT

			Kr.	Øre
1934				
Juni	10.	Musik til Elevmødet	16	00
		Lærer Jepsen	10	00
		Kulørte Lamper	5	00
Decb.	18.	Trykning af Aarsskriftet	325	13
		Opkrævninger og Porto	109	40
1935				
Jan.	3.	Udgifter ved Julefesten	99	60
		Indsat i Banken	140	37
April	2.	Fødselsdagsgave til Fru Birkelund	14	00
Ialt..			719	50
Maj	12.	Beholdning i Frimærker	2	87
		Kassebeholdning	8	37
Ialt..			730	74

FORMUE

			Kr.	Øre
1.		Indestaaende i Ringe Bank	352	13
2.		Beholdning i Frimærker	2	87
3.		Kassebeholdning	8	37
Ialt..			363	37

Regnskab og Bilag gennemgaaet og fundet rigtigt.

Erik Fischer,
Ringe.

Eigil Bek,
Ringe.

Medlemsfortegnelse.

Lærere.

Andersen, Karl Georg, Kistrup Skole pr. Korinth
Birkelund, Peter, Ringe Friskole
Isen, P., Nr. Broby Efterskole
Jensen, Johanne, Ringe Friskole

Aargang 1894—95.

Bek, Uffe, »Intarsia«, Nyvej, Ringe

Aargang 1899—1900.

Rasmussen, Agnete, Bolteskov pr. Ringe

Aargang 1915—16.

Højlund, Rigmor, Glattrup Skole pr. Raarup

Aargang 1916—17.

Hansen, Ingeborg, Optagelseshjemmet, Irisvej 5,
Rosenvænget, Aarhus

Aargang 1917—18.

Rasmussen, Ejnar, »Søbæksgaard«, Espe

Aargang 1919—20.

Bachmann, Margrethe, Starreklint

Aargang 1920—21.

Rasmussen, Sigrid, »Søbæksgaarden«, Espe

Aargang 1921—22.

Dahl, Helene, Bøjden pr. Faaborg
Miller, Karen M. (Fru Karen Sehested), Tvilum pr. Faarvang
Nielsen, Jacob Alfred, Gestelev
Rasmussen, Ester, Bolteskov pr. Ringe
Skaarup, Gudrun, Thyborøn

Aargang 1922—23.

Andersen, Else, »Skelbo«, Højrup
Nielsen, Audun, Rynkeby pr. Ringe

Aargang 1923—24.

Rasmussen, Ester, »Søbæksgaarden«, Espe

Aargang 1924—25.

Andersen, Asta Østergaard, Bageriet, Rudme
— Hans, Alsted Skole, Fjenneslev
Bek, Eigil, Nyvej, Ringe
Nielsen, Vagn, Gestelev, Ringe
Olsen, Helge, Refsvindinge
Rasmussen, Bernhard, Ørbæk
— Ester, Lombjerge, Ringe

Aargang 1925—26.

Clausen, Karen, Krarup, Espe
Hansen, Verner, Fjellerup
— Marie, »Birkely«, Fjellerup
Højlund, Lidden, Ryslinge
Jensen, Martin, Rynkeby, Ringe
Kock, Peter, Holmbobbel, Kegnæs, Als
Petersen, Marie, Drejø pr. Svendborg
— Herluf, P. E. Petersen, Brobyværk
Steffensen, Arne, Sødinge Hede pr. Ringe

Aargang 1926—27.

Andersen, Arne, Gestelev, Ringe
Bek, Erling, Nyvej, Ringe
Christiansen, Ernst, Bøgehoved, Ringe

Aargang 1927—28.

Bek, Olav, Nyvej, Ringe
Bendtsen, Asta, Næsbyhoved-Broby, Odense
Birkelund, Thora, Ry Højskole
Fogh, Sigurd, Ormslev
Fischer, Poul, Rolighedsvej 17, Ringe
Jacobsen, Svend, Højme, Holmstrup
Knudsen, Frands, Sødinge Hede, Ringe
Lundsgaard, Karl, Rønninge Lundsgaard, Ullerslev
Madsen, Poul, Gislev Holme, Gislev
Petersen, Kirsten, »Sivholm«, Ryslinge
— Marie, — —
Weilgaard, Arent, Kibæk

Aargang 1928—29.

Bek, Eli (Fru Eli Bjerregaard), Lombjerge, Ringe
Birkelund, Kristian, Friskolen, Ringe

Hansen, Ellen, Rynkeby Hede, Ringe
— Knud Buch, Rolighedsvej 12, Ringe
Knudsen, Anna Kirstine, Gestelev pr. Espe
Larsen, Frode, Gislev Sølt, Kværndrup
Laursen, Rasmus, Fjellerup
Madsen, Gunnar, Gislev Holme
Petersen, Kristine, Bredsten, Kegnæs, Als
— Henry Elmann, Gislev
Rasmussen, Jens, Bryggeriet, Fjellerup
— Johannes, Rynkeby Hede, Ringe
Refstrup, Frida, Urupgaard, Langeskov
Weilgaard, Oscar, »Weilgaard« pr. Kibæk

Aargang 1929—30.

Biehl, Holger, Graasten, Sønderjylland
Bomholdt, Arne, Mullerup pr. Gudme
Brinch, Børge, Hølev pr. Marslev
Hansen, Jens, Rynkeby Hede pr. Ringe
— Inger Buch, Rolighedsvej 12, Ringe
— Marie, Visby, Sønderjylland
— Harry, Rudme Station
Henriksen, Kristian, »Aaholm«, Ørbæk St.
Johansen, Hans, Espe Tingskov pr. Højrup
Jørgensen, Gunnar, »Vilhelmsminde«, Hjallesø
— Ejnar, »Hasselgaard«, Herrested, Ørbæk
Knudsen, Jens, »Hestehavelund«, Hjallesø
Larsen, Anna, »Agerupgaard«, Espe
Mortensen, Thora, Nørgaards Allé 10, Herning
— Lars, Sødunge pr. Ringe
Møller, Tage, »Ørbækgaard«, Ørbæk St.
Møllegaard, Kirstine, Aarslev
Nielsen, Albert, Tvinde, Rynkeby
Olsen, Svend Aage, Refsvindinge
Petersen, Inger, Elektricitetsværket, Ryslinge
— Børge, »Vildmosegaard«, Tved, Svendborg
Rasmussen, Frode, »Postgaarden«, Revninge St.
— Minna, Aarslev
— Inger Margrethe, Bolteskov pr. Ringe
— Niels, Rynkeby pr. Ringe
Rye, Anna, Nr. Broby
Sandgaard, Karl, Rolighedsvej 15, Ringe
Sinding, Otto, Sdr. Næraa pr. Aarslev St.
Sørensen, Misse, Hestehandler Jul, Sørensen, Holstebro

Aargang 1930—31.

Andersen, Aksel, Haundrup pr. Pederstrup
— Børge Møller, »Ørbækgaard«, Ørbæk
Blauenfeldt, Ove, Vindinge pr. Lamdrup
Broegaard, Johs., Søndebro, Langeland
Buch, Ellen, Lydinge pr. Espe
Bukkehave, Else, Bukkehave Mølle, Taasinge
Christensen, Asta, Gartner Christensen, Tved pr. Svendborg
Fischer, Erik, Rolighedsvej 17, Ringe
Hansen, Johs. Allerup Mark pr. Højby
— Mogens, Rudme
— Sigrid Egelund, Sdr. Højrup pr. Pederstrup
Højlund, Verner, Sødunge pr. Ringe
Jacobsen, Doris, Hunderupvej 39, Odense
— Johanne — —
Jensen, Anton Dam, Rynkeby Kohave pr. Pederstrup
— Inger, Sparekassen, Nr. Aaby
— Mary R., Aarslev
Johannesen, Mildrid, Espe
Jørgensen, Dines, Vindinge Bageri pr. Lamdrup
— Regnar, »Kirkelygaard«, Allerup pr. Højby
Kristensen, Johs., Bolteskov, Ringe
Larsen, Chr., »Nørhavegaard« pr. Rudkøbing.
— Erik, Tved pr. Svendborg
— Martha, Gestelev pr. Ringe
Laursen, Poul, Fjellerup
Madsen, Aksel Bender, Villavej 24, Ringe
— Knud, Boltinggaard Skov pr. Ringe
Møller, Meta, Ny Nyby, Taasinge
Rasmussen, Hans Børge, Søgaardsvej, Ringe
— Peder, Ryslinge Bryggeri pr. Fjellerup
Skjold, Knud, Lørup pr. Ringe.
Skyum, Frode, »Solvang«, Ullerslev
Syth, Aksel, Østerbro 4, Faaborg
Tofting, Verner, Brugsforeningen, Aarslev
Truelsen, Helene, Dalgas Allé 27, Herning
Vogn, Rasmus, Sdr. Vornæs, Taasinge

Aargang 1931—32.

Andersen, Ejnar, Ørbæk St.
— Knud, Algade 55, Ringe

Christiansen, Gunnar, Bøgehoved pr. Ringe
Hansen, Hans Peter, Peter Iversen, Brødsten, Kegnæs, Als
— Inger, Smed Hansen, Snarup pr. Kværndrup
— Nanna, Frede Hansen, Rudme
— Esther Lykke, Gdr. H. P. Hansen, Gislev
— Karen, Lamdrup St.
— Aage Sandgaard, Elektricitetsværket, Ringe
— Frode, Højbygaard, Tved pr. Svendborg
— Rasmus Peter, Rynkeby Hede pr. Ringe
Henriksen, Poul, Nordskovlund pr. Kølstrup
Jensen, Frida, Ronæs Børnehjem pr. Nr. Aaby St.
— Ellen Margrethe, Politiassistent J., Ørbæk
— Gunnar, Kellerup pr. Ringe
— *Ketty, Bjerreby Mølle, Taasinge
Jørgensen, Karl, »Hasselgaard«, Herrested pr. Ørbæk
Kilstofte, Asla Pedersen, Pederstrup St.
Knudsen, Anna, Hestehavelund pr. Hjallesø St.
Kristensen, Karen, »Ertebjerg« pr. Dalby St.
Larsen, Hans, Aksel Larsen, Herrested pr. Ørbæk
— Ejnar Chr., Refsvindinge St.
Lundsgaard, Niels Høj, H. Lundsgaard, Ørbæk St.
Madsen, Else Margrethe, A. Madsen, Vester Skerninge
— Grethe, Gislev Holme pr. Gislev
Mortensen, Olaf, »Hellebjerggaard«, Haraldsted pr. Ringsted
Mose, Inger, »Birkholm«, Haastrup St.
Nielsen, Rigmor, Købmand Johannes Nielsen, Rudme
— Marie, Tvinde, Rynkeby St.
Olsen, Ruth Synnøve, Refsvindinge St.
Pedersen, Arne, Jørgen P., Ryslinge Mark, Ryslinge St.
Petersen, Ove, Foderm. P., Nordskov pr. Ringe
Poulsen, Ingeborg, Villavej 9, Ringe
Rasmussen, Johanne, »Fladegaard« pr. Hjallesø St.
— Laurits Aaskov, Vejmand R., Stationsvejen, Ørbæk
— Johanne, »Grøndal«, Lydinggaard, Haagerup
— Hans, Jernbanegade 13, Ringe
Søndergaard, Dagny, Hjallesøgade 33, Hjallesø St.
Tornøe, Kirsten, Ryslinge
Tofting, Gunnar, Brugsforeningen, Aarslev

Aargang 1932--33.

Andersen, Karen, Frederik Andersen, Aarslev

Andersen, Knud, Haundrup pr. Pederstrup
— Kirsten, »Ceres« pr. Marslev
Bek, Eva, Nyvej, Ringe
Birkelund, Brita, Efterskolen, Ringe
Bjerreskov, Margrethe, Torvehallen, Vejen
Bonde, Poul, Herringe pr. Rudme
Buch, Hans, »Erenlund«, Sandager, Asssens
Foged, Otto, Bjerreby B. pr. Svendborg
Hansen, Anna Møller, Korinth Bageri
— Gunda, Elektricitetsværket, Ringe
— Knud, H. Hansen, Boltinggaard Skov pr. Ringe
— Søren, Frede Hansen, Rudme
— Thorkild, »Snaremosgaard«, Longelse St.
Hempler, Børge, Nr. Søby Mølle
Henriksen, Mary, Hellev, Bjerreby B., Svendborg
Holme, Bernhard, Espe
Jacobsen, Hilduar, Fjellerup St.
Jensen, Børge, Gestelev Brugsforening
— Børge, Gislev Mejeri
— Finn, Fjellerup
— Jens Stjoul, Bjerreby B. pr. Svendborg
Jørgensen, Aksel, »Kirkelygaard«, Allerup pr. Højby
Kristensen, Lars, Bolteskov pr. Ringe
Knudsen, Elli, »Eskelund« Kværndrup
Larsen, Agnete, Galgebakken pr. Espe
— Erik, Johannes, »Nørrehavegaard« Rudkøbing
— Herløv, Bøgehoved, Ringe
Meldgaard, Keld, »Faurbjerggaard«, Aalborg
Møller, Mogens, Søby, Landet pr. Svendborg
— Alfred, Lunde pr. Stenstrup
Nielsen, Gudrun, Tvinde, Rynkeby St.
Olsen, Karl, Vantinge, Ringe
Pedersen, Margit, Kellerup, Ringe
— Hans Olav, Østergaard, Sdr. Hojrup, Pederstrup
Poulsen, Ejnar, Villavej, Ringe
Rasmussen, Margrethe Munk, Kellerup, Ringe
— Knud, Ryslinge Bryggeri, Fjellerup
Sørensen, Mogens, Vindinge pr. Lamdrup
Trane, Helen, Nordskov Skole, Martofte
Tofting, Viggo, Aarslev Brugsforening

Aargang 1933 — 34.

Andersen, Ebba, Jernbanegade 20, Ringe
— Hans, Strammelse, Landet B., Svendborg
— Martin Møller, »Ørbækgaard«, Ørbæk
Bæk, Hans, Refsvindinge St.
Fogh, Hilda, Ingerslev Mølle, Tranbjerg
Frost, Svend Aage, Espe
Hansen, Margrethe Bigaard, »Damgaard«, Pederstrup St.
— Else Marie, Stationsvej, Ørbæk
— Else, Bøgehoved, Ringe
— Dagny, Rynkeby, Ringe
— Erik Rytter, Sdr. Næraa, Aarslev
— Svend Olav, Herringe, Rudme
— Thorvald, Sdr. Højrup, Pederstrup
— Aage, Fjellerup St.
Henriksen, Christian, »Nordskovslund«, Kølstrup
— Erik, Sødinge, Ringe
Holme, Martha, »Holmegaarden«, Espe
Højmark, Ellen, Kirstinebjerg, Aarslev
Jensen, Erik, Kølstrup
Jørgensen, Marie, Herrested pr. Ørbæk
— Elisabeth, Vindinge pr. Lamdrup
Kildegaard, Elisabeth, Manufakturhdl. Kildegaard, Bellinge
Kragh, Astrid, Mesinge
Kristensen, Bodil, »Ærtebjerg«, Dalby
Kvistgaard, Laura Petersen, »Sivholm«, Ryslinge
Larsen, Ejvind, Bolteskov, Ringe
— Tage, »Andkærgaard«, Ladby
Lindø, Hans Aage, Sdr. Næraa, Aarslev
Lysemose, Johannes, Agerup pr. Espe
Madsen, Henry, Boltinggaards Skov, Ringe
Mikkelsen, Anders, Fraugde pr. Marslev
Mortensen, Elly, Jernbanegade 15, Ringe
Møller, Martha Sofie, Lunde pr. Stenstrup
Petersen, Esther, Brahetrolleborg Brugsforening, Korinth
Rasmussen, Ejnar, Kellerup, Ringe
— Henry, Husumvej 5, Svendborg
— Kaj, Søgaardsvej, Ringe
— Holger, Tranderup, Skelskør
Rye, Aksel, »Ryegaard«, Hastrup St.
Storm, Ingrid, »Stormgaarden«, Hastrup St.

Sørensen, Ingeborg, »Bakkely«, Espe
— Poul, Vindinge pr. Lamdrup
Tange, Poul, Gestelev, Ringe

Aargang 1934 — 35.

Andersen, Niels, Strammelse, Landet B. pr. Svendborg
Bjerreskov, Birthe, Nørregade 37, Vejen
Birkelund, Frede, Ringe Friskole
Christensen, Asta, Brugsforeningen, Espe St.
Dydensborg, Eva, Assensvej 9, Ringe
Eriksen, Magda, M. Hansen, Fjellerup
Hansen, Johannes, Martin Hansen, Trelleup, Dræby St.
— Gerda, Reventlowsvej 52, Odense
— Inger — —
— Elisabeth, Bh. Hansen, Rynkeby Hede pr. Ringe
— Laura Marie, Gdr. Hans Hansen, Aarslev St.
— Karl, Frede Hansen, »Bakkehuset«, Ryslinge St.
— Ejnar, Boltinge pr. Espe
— Svend Aage, Smed A. Hansen, Snarup, Kværndrup
— Aksel Sandgaard, Elektricitetsværket, Ringe
Henriksen, Hans Lycke, Lørup pr. Ringe
— Aksel, Lundegaard pr. Ullerstev St.
Iversen, Erling, Kirstinebjerg, Aarslev St.
Jacobsen, Ove, H. Jacobsen, Fjellerup
Jensen, Hans, »Feldholm«, Trunderup pr. Kværndrup
— Hans Zebitz, Karl Jensen, Bullerup pr. Agedrup
— Katrine Dam, Andreas Jensen, Pederstrup St.
— Ella, Gestelev Brugsforening, Ringe St.
— Bodil, Dalby pr. Dalby St.
Jeppesen, Søren Kristian, Rønninge pr. Langeskov
Johansen, Robert, Espe Tingskov pr. Højrup
Knudsen, Erna, Lammehave Søgaard, Pederstrup St.
Landtved, Arne, Nyenstadgaard, Eskildstrup pr. Pederstrup
Larsen, Ove; »Andkærgaard«, Ladby St.
Lauritsen, Hans Jørgen, Jørgen Lauritsen, Ringe
Lundsgaard, Hans, Henrik Lundsgaard, Ørbæk
Madsen, Else Margrethe, Pederstrup Mejeri.
Mortensen, Frede, Eskildstrup pr. Pederstrup
Møller, Bent, »Ørbækgaard«, Ørbæk St.
— Karen, »Kærsgaard«, Søby, Taasinge
Nielsen, Ellen, Alfr. Nielsen, Lydinge Mølle pr. Espe
Nørmann, Karl, P. Nørmann, Gestelevlunde pr. Ringe

- Olsen, Helga, »Bregntved«, Ringe
— Gudrun, Kmd. L. Olsen, Ryslinge
Ovesen, Johan, Dalshuse pr. Fjellerup St.
Pedersen, Gertrud, »Dybdalgaard«, Ringe
— Ingeborg, Assensvej 12, Ringe
— Karl Emil, »Østergaard«, Sdr. Højrup pr. Pederstr.
— Lykke, H. P. Pedersen, Fjellerup
— Niels, »Lindegaard«, Revninge St.
— Hans Anton, »Munkebogaard«, Kværndrup St.
— Margrethe Grønnegaard, Rolighedsvej, Ringe
— Johannes, Gdr. Chr. Pedersen, Maare pr. Ørbæk
Rasmussen, Poul, Søgaardsvej, Ringe
— Eva, Postbud R., Ryslinge
— Ejnar P., Murer N. Rasmussen, Fraugde Kærby
— Inger Margrethe, Frits R., Sdr. Højrup, Pederstr.
— Knud Langmann, Espe
— Peter, »Vangegaard«, Kværndrup Vænge
Rye, Hans, »Ryegaard«, Haastrup pr. Haastrup St.
Skjold, Bent, Lørup pr. Ringe
Tofting, Holger, Aarslev Brugsforening, Aarslev

Huskседlen.

Julefesten afholdes Søndag d. 29. Decbr.
Kl. 7¹/₄ pr. Pris pr. Deltager: 1 Kr.

Næste Aars Elevmøde afholdes Søndag
d. 7. Juni 1936.

Redaktørens Adresse er Rolighedsvej 17,
Ringe — hvis der skulde blive Brug for den.